COLECTIA DE 15 LEI

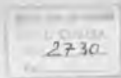

H. de VERE STACPOOLE

Aurul Pacificului

(Gold of Pacific)

Traducere de ȘTEFAN GHERASE

Editura „DANUBIU", Str. Dr. Istrate, 10
Reg. Com. 1895|941

AURUL PACIFICULUI

de H. de Vere Stacpoole

PARTEA INTÂIA

CAP. I.

Splendorile și mizeriile bogăției

— Prin urmare, sunteți englezoaică... Și cum vă numiți, stimată domnișoară?

— Gertrude Page-Beaumont, dar toată lumea îmi spune Page, răspunse fata.

Cel care o chestiona era un bătrân

foarte amabil și fata nu se simți deloc ofensată când el încercă să lege o conversație cu ea, vorbindu-i despre vremea urîtă ce se abătuse asupra orașului San-Francisco. Fata nu era timidă. De când se afla în Statele Unite nu întâlnise pe nimeni care să-i fie simpatic mai ales printre bărbații și femeile cari frecventau marele salon al hotelului Pacific-California: toți încrezuți, ostili și făcând mare caz de banii lor, — cu siguranță niște parveniți.

Nu există decât două categorii de indivizi în Statele Unite, gândi ea: cei cari au izbutit în viață și ceilalți; dar aceștia nu descind la hotelul Pacific-California. Cu ce se ocupă oare domnul acesta în vârstă?

Domnul acesta părea cordial și bun iar ea se simțea atât de izolată în mijlocul acestei lumi trepidante...

— Viu dela Hollywood. N'am putut găsi nici o ocupație.

— Adevărat? se miră el. Dece?

Da, dece? Tânără, brunetă, drăguță, ea întrunea toate calitățile tipului unei fete moderne.

— Pentrucă nu sunt bună pentru ecran, răspunse ea. Puțin îmi pasă! Voiam să văd ținutul și l-am văzut. Intenționez să mă reîntorc în Anglia cu toate că nu mă așteaptă cine știe ce bucurie acolo. Sunt singură, fără familie: toate rudele mele au murit. Am destulă avere ca să trăiesc fără lux dar liniștită. Totuși, doresc să am o ocupație. Acum câteva luni, unul dintre prietenii mei, un agent de schimb din Londra, mi-a dat o ideie. Puteam dispune de vreo sută de lire căci tot capitalul meu se află în mâinile notarului meu; mi-am plasat cele o sută de lire în titluri ale Companiei Fer-Blanc International și am câștigat cinci sute. Având șase sute de lire, am venit la Hollywood și asta-i tot.

— Aveți destui bani ca să trăiți și vă plângeți!...

— Nu mă plâng.

— In orice caz, nu păreți mulțumită. Tânără, plină de viață, vă doriți succese și bani. Și eu eram ca dumneavoastră cândva: decis să câștig o avere. Am reușit. Am câștigat o mare avere apoi m'am retras din afaceri. Intr'o zi, un mic pla-

sament pe care l-am făcut în titlurile unei noui afaceri lansate de unul dintre prietenii mei, s'a soldat cu un deficit. De atunci, ghinionul m'a urmărit fără încetare. Capitalul meu s'a topit... Pe scurt, am rămas fără un ban. Habar n'am unde voiu găsi cele trebuincioase pentru mâncare și unde voiu dormi în noaptea asta.

— Este cu putință?

— Da. Iată situația mea. Viu uneori aci pentru a mă încălzi sau pentru a mă adăposti privind la oamenii pe cari i-am cunoscut odinioară. Sunt tolerat căci eu sunt bătrânul M. Jannis capabil altădată să cheltuiască o sută de mii de dolari după pofta inimii. Ei nu știu că bătrânul M. Jannis nu mănâncă în fiecare zi.

Paige observă că ochii unora erau ațintiți asupra ei și a bătrânului dar puțin îi păsa. Deschise discret poșeta și strecură în mâna bătrânului o bancnotă de cinci dolari.

— Bunătatea dumitale îți va aduce noroc, îi spuse acesta, înduioșat. Poate că într'o zi voiu deveni iarăși bogat și voiu putea să ți-l restitui, continuă el pe un ton mai familiar. Mai păstrez nădejde

și nu mă descurajez. Cerul să te binecuvinteze, scump copil.

Apoi bătrânul dispăru prin mulțime.

Page ridică ziarul pe care acesta îl lăsase pe scaun.

Era un exemplar din Times-Democrat care apărea la San Francisco.

Bătrânul însemnase cu creionul câteva valori de bursă precum și un anunț în coloana ofertelor de terenuri petrolifere.

Anunțul avea următorul conținut:

„Pentru cinci sute de dolari puteți beneficia de două luni de aventuri de-alungul coastei precum și de șansă de a face avere. Acest lucru vi-l garantează căpitanul Trimmins, bine cunoscut pe tot întinsul mărilor. Veniți să-l întâlniți într'una din serile acestea la orele 9. Adresa: 10, Falk Street. Referințe serioase.

Page surâse. Anunțul era subliniat. Prin urmare d. Jannis, bătrân, sărac și slab se mai interesa încă de aventuri, periculoase poate?...

Fata se îndreptă spre ascensor spre a urca în cameră. Voia să se pregătească pentru lunch.

CAP. II.

Lunchul

După un sfert de oră, Gertrude Page-Beaumont intră în vasta sală de mâncare a hotelului, ornată de treizeci de coloane de marmoră şi de largi terase cari răspundeau în California Street.

Un negru o conduse la a masă micuţă; întrucât tot el o servise şi în timpul prânzului, negrul se simţea obligat să îngrijească mai departe de ea.

Page fu surprinsă când îl zări la o masă din apropiere pe bătrânul Jannis în tovărăşia unei doamne nu prea tânără, a unei fete şi unui tânăr elegant. La această masă, chelnerii serveau de zor numai mâncăruri scumpe.

Page gândi că bătrânul va fi întâlnit nişte vechi cunoştinţe cari îl invitaseră la masă.

Page mai observă că nici unul dintre comesenii bătrânului nu-i adresează cuvântul. Cei trei vorbeau şi râdeau împreună; bătrânul şedea posomorît şi părea

aproape ruşinat. In momentul acela, se petrecu un fapt bizar. Sfârşind de mâncat un homar, bătrânul întinse paharul spre coamna mai în vârstă care i-l umplu pe jumătate cu apă. Jannis goli paharul pe nerăsuflate, se ridică dela masă fără a spune un cuvânt şi se depărtă în timp ce un chelner se precipită să-i deschidă uşa.

Mirată, Page întrebă chelnerul care o servea:

— Cine este domnul acela în vârstă care a plecat?

— Este d. Jannis, multimilionarul; jumătate din Los Angeles îi aparţine.

— Ce spui?

— Ii lipseşte o doagă. Se crede ruinat. Posedă cinci milioane de dolari şi îşi închipuie că n'are ce mânca.

— Am stat de vorbă cu el în salon, spuse Page. Mi-a povestit acelaş lucru.

— V'a tapat, domnişoară?

— Da. I-am dat cinci dolari.

— De obiceiu nu i se dă nimic. Lumea îl cunoaşte. Se spune că le poartă noroc

acelora cari îi dăruiesc câte ceva. Doamna aceea corpolentă este soția lui.

Lui Page i se păru hazlie întâmplarea cu bătrânul dar era înciudată că risipise pentru el cei cinci dolari. Oricum, avusese ocazia să cunoască un tip interesant.

San-Francisco este plin cu asemenea tipuri ciudate cari mişună în număr mai mare decât în oricare alt oraş de pe glob. Goana după aur, visele de îmbogăţire, climatul, aerul îmbătator ca şampania, soarele, dorul după aventură, toate acestea aduc acelaşi rezultat. Afacerile acestor oameni, ocupaţiile lor, distracţiile lor se inscriu în trăsături caracteristice pe figurile lor, în reclamele lor şi în metodele lor.

In societate, în cluburi, în coteriile de indivizi, se găseşte tot ce se poate mai bizar. Bătrânul Jannis era doar un eşantion al acestor tipuri. Curând, Page va întâlni un altul.

Traversând restaurantul, tânăra întâlni pe bătrânul maniac la ghişeul special al unui debit tocmai în clipa când acesta se pregătea să cumpere un pachet cu ţigări din banii dăruiţi de ea.

Fără a-i spune o vorbă, fata trecu pe lângă el și urcă cu ascensorul la al șaptelea etaj.

Când venise la hotel, Page ceruse cu toată franchețea camera cea mai eftină. I se dăduse o cameră micuță, foarte curată, cu pereții în alb și care părea o celulă de penitenciar. Dela fereastra camerii ei avea o perspectivă splendidă asupra orașului.

Page deschise larg fereastra și se cufundă în visare.

CAP. III.

Căpitanul Trimmins

Neavând nimic de făcut în seara aceea, Page se decise să-l viziteze pe autorul anunțului pe care îl citise în după amiaza acelei zile.

Se interesă de Falk Street și un policeman o îndreptă într'aco'o.

Falk Street era o străduță plină de prăvălii și baraci pitorești iar la Nr. 10 se afla o cafenea.

Cu toată îngrămădeala dinăuntru, Page intră fără teamă și întrebă pe un chelner unde poate găsi pe căpitanul Trimmins.

— Iată-l! îi spuse acesta arătându-i un individ care ședea la o masă într'un colț mai retras al cafenelei.

Căpitanul Trimmins era un bărbat de vreo cincizeci de ani, purta o barbă retezată scurt și era ocupat să scrie o scrisoare.

— Dumneata ești căpitanul Trimmins? îl întrebă Page.

— Eu sunt. Ce dracu...

— Ți-am citit anunțul și am venit.

Căpitanul se ridică de pe scaun, foarte surprins. Niciodată nu și-ar fi închipuit că o femeie se va interesa de oefrta lui.

— Să luăm loc, spuse ea văzând că Trimmins nu-și mai revenea din uimire. Anunțul mi-a atras atenția și am venit să mă interesez despre ce este vorba. Am ceva parale și dacă mi se prezintă o bună ocazie...

Căpitanul se reașeză.

— Iată, peroră el, au trecut două seri de când stau legat aici în așteptarea re-

zultatului anunţului meu şi nu s'a prezentat încă nimeni. In tot oraşul ăsta nu s'a găsit decât o fată cu fusta scurtă care să-mi ofere punga. Nu, domnişoară, nu voiu accepta banii dumitale. Iţi mulţumesc totuşi. Imi dai voie să-ţi ofer o cafea?

— Nu, mulţumesc, răspunse Page, subjugată de alura căpitanului. Nu ţin la cafea.

— Eşti englezoaică?

— Da.

— Şi ai venit aici singură?

— Da. Am fost la Los Angeles: oraşul acela nu mi-a plăcut. Astăzi, la hotel, am stat de vorbă cu un domn în vârstă care la plecare a uitat pe un scaun ziarul în care a apărut anunţul. Proprietarul ziarului însemnase anunţul cu creionul astfel că el mi-a atras atenţia.

— Ei bine, asta dovedeşte că există măcar un singur om dotat cu spirit practic în oraşul acesta de oameni zăpăciţi, declară căpitanul. Prin urmare, anunţul era însemnat?

— Da, repetă Page, râzând. Dar domnului acela, se spune că îi lipseşte o

goagă. Totuși mie mi s'a părut un bătrân simpatic și foarte inteligent. In definitiv n'are decât o idee fixă: se crede ruinat deși este foarte bogat; se numește Jannis.

— Știu cine e, spuse căpitanul. Tot orașul îl cunoaște. Se spune că afacerile îi merg mai bine decât ori când. De zece ani. Jannis este posesorul liniei de transporturi comerciale a Băncii Clyde și l-am întâlnit de vreo două ori pe mare; tot ceeace atinge omul acesta se transformă în aur.

— Chelnerul mi-a spus, că poartă noroc, explică Page. I-am dăruit cinci dolari crezând că moare de foame. Apoi am cules ziarul pe care l-a uitat și iată-mă.

Trimmins se uită la fată cu un aer grav.

— Ascultă-mă, fetițo: bătrânul Jannis este norocul în persoană! E ca și cum el te-ar fi trimis la mine ceeace mă face să cred că aventura noastră se va solda cu succes!... Iți voiu spune în ce constă secretul meu pe care nu-l mai știe nimeni în afară de nepotul meu Hank. Este vorba de chihlibar cenușiu! urlă căpitanul și stri-

gâtul lui s'ar fi putut auzi în tot cuprinsul sălii dacă nu ar fi fost atâta sgomot în cafenea.

Trimmins așteptă să vadă efectul cuvintelor sale dar fata rămase liniștită.

— Oh! Chihlibar cenușiu! repetă ea.

— Da. Cea mai mare provizie care s'a strâns vreodată pe întinsul oceanului: debarcat și împachetat, chihlibarul nu așteaptă decât să fie ridicat dintr'un anumit loc de pe coasta Mexicului și valorează cinci sute de mii de dolari cel puțin. Și când te gândești că trebuie să stau cu mâinile legate?

— Legate? Dece?

— Datorez cinci sute de dolari pentru taxe cuvenite portului, reparațiuni și alte fleacuri de soiul ăsta. Corabia mea „Sarah Trimmins", un vas de treizeci de tone, este ancorat în largul Tiburonului gata de plecare în orice moment, cu mine și cu Hank; și acești mizerabili cinci sute de dolari mă rețin în loc.

— In acest caz dacă aș plăti eu cele cinci sute de dolari m'ai lua cu dumneata

Şi mi-ai da o parte din beneficiu? întrebă Page.

— Fireşte. Intenţionam să împart astfel câştigul: o parte pentru vasul meu, o parte pentru mine şi o parte aceluia care mi-ar împrumuta banii de cari am nevoie. Se înţelege că pe împrumutător l-aş fi luat pe bord... dar nu am prevăzut că o femeie...

Căpitanul păru că se întristează, totuşi continuă:

— Ceeace mă nelinişteşte este Hank. De când s'a convertit şi a devenit religios nu poate să sufere femeile. O femee i-a jucat o festă urâtă: i-a furat punga, hainele şi ghetele; Hank a fost silit să se refugieze într'un azil al salvării care mi l-a trimis legat ca pe un pachet... Iată-l că vine.

Un individ în vârstă de vreo treizeci de ani, cu părul roşu, tocmai intra pe uşe şi părea că este în căutarea cuiva.

Căpitanul se sculă şi se duse să-l întâmpine. O vie conversaţie se încinse între el şi Page avu impresia că despre ea vorbese.

Hank parcă făcea reproşuri unchiului său. Intr'un moment de acalmie a sălii, Page putu chiar distinge cuvântul „fustă" pe care Hank îl pronunţase cu vădită aversiune.

Apoi, Hank plecă târându-şi picioarele iar căpitanul reveni cu o mutră pe care i se citea hotărîre.

— S'a făcut, îi explică el. I-am arătat eu lui cine-i stăpânul şi l-am pus să aleagă: ori îşi ţine gura ori rămâne pe chei. Dar Hank nu-i rău dacă îl pui la locul lui. Să revenim la afacerea noastră. Vrei să vezi corabia şi apoi să reflectezi asupra propunerii mele?

— Unde e?

— Corabia? Este la largul Tiburonului şi dacă vrei, mâine dimineaţă te pot conduce acolo. In anunţul meu vorbeam de referinţe. Ori care marinar îţi poate spune orori despre mine.

In mintea lui Page, un lucru era limpede: sinceritatea căpitanului Trimmins. Şi Hank era simpatic, cu toate ciudăţeniile lui. Pe de altă parte, povestea chihlibarului cenuşiu o atrăgea.

Cinci sute de dolari erau o sumă importantă dar dacă întreprinderea eşua, Page ştia că nu se va ruina căci avea destui bani cu cari să se poată reîntoarce în Anglia... Totuşi se mărgini să spună:

— Mâine voiu merge să-ţi văd corabia dar nu-mi iau nici un angajament înainte de a reflecta.

— Foarte bine faci, declară căpitanul. Dacă îţi convine, te voiu lua mâine dela Pacific-California. Nu-ţi cer decât un singur lucru: să nu-i spui nimănui despre chihlibarul cenuşiu.

— Iţi făgăduiesc, îl asigură ea ridicându-se.

Căpitanul o însoţi o bucată din drum apoi se duse să-l întâlnească pe Hank.

— Suntem pe cale de a pierde ultimul bac pentru Tiburon, îi spuse nepotul.

— N'ai decât, îi răspunse căpitanul, şi du te la dracu!

CAP. IV.

Corabia căpitanului Trimmins

A doua zi, Page se sculă la şase dimineaţa. Toată noaptea nu visase decât că-

lătorii pe mare şi în urechi îi sunau sacadat cuvintele căpitanului: „Cinci sute de mii de dolari... O parte pentru corabie o parte pentru mine şi una penttur împrumutător”.

Page se decise să părăsească, în orice caz, San-Francisco şi deaceea îşi făcu bagajele. Avea intenţia să mai viziteze Montery înainte de a se îmbarca pentru Anglia: trenul pleca la ora nouă şi nu avea prea mult bagaj.

La şapte şi jumătate, Page îşi luă cafeaua, aşezată în faţa unui yankeu înalt care mânca într'un mod desgustător ceeace o determină să schimbe scaunul.

Când termină, un groom o informă că cineva o aşteaptă în salon.

Era căpitanul Trimmins. In picioare, cu pălăria în mână, îmbrăcat într'un costum de serge bleumarin şi încălţat cu ghete bine lustruite, Trimmins o aştepta citind o gazetă.

La lumina zilei, faţa lui energică arăta francheţa unui om cinstit.

— Ah: Iată-te! exclamă fata.

— Fusese vorba la ora opt dar bacul

pentru Tiburon pleacă peste un sfert de oră.

Lui Page i se păru că nu se mai poate eschiva; deşi o dorise.

Contramandă ordinul de a i se coborî bagajele apoi plecă împreună cu Trimmins.

I se păru bizar că se află în tramway alături de acest marinar bătrân care insistă să plătească el biletele. Masiv, căpitanul respira sgomotos şi abia de schimbă câteva cuvinte cu tovarăşa sa de drum.

Când ajunseră la debarcader, constatară că sosiseră prea devreme. Mai aveau timp zece minute. Pe bordul bacului, pe pontonul Nr. 2, căpitanul fu mai desgheţat şi începu să vorbească despre Compania de Navigaţie şi despre beneficiile ei surprinzătoare. Nu vorbi însă nimic despre chihlibarul cenuşiu, despre dolari şi nici despre corabia „Sarah-Trimmins".

Când bacul porni, Page uită totul afară de clipa aceea. Dimineaţa era limpede ca cristalul, aerul proaspăt şi îmbătător. Totul o îndemna să încerce aventura care o ispitea.

Când acostară la debarcaderul Tiburo-

nului, căpitanul coborî cel dintâiu.

„Sarah-Trimmins" era ancorată în larg și până la corabie trebuiră să se folosească de o barcă.

Page nu se mai sinchisi de nimic. Aerul, soarele, marea și căpitanul Trimmins puseră stăpânire pe ea. Viitorul îi părea inexistent, trecutul ca și cum nici n'ar fi fost; nu se mai sinchisea nici de chihlibarul cenușiu, nici de cele cinci sute de mii de dolari; doar clipa aceea conta pentru ea. Așteptă în picioare până când căpitanul, care se agita ca un taur, isbuti să tragă la mal o barcă de patru metri care la ora aceea dansă printre micile vase ancorate în port.

CAP. V.

Hank și Fouinard

Omul care stătea la celălalt capăt al bărcii întoarse capul când se auzi strigat pe nume.

— Unde e Hank, ei! Fouinard? îl întrebă căpitanul.

— Pe bord, îi răspunse marinarul. Afară numai dacă n'o fi căzut în apă.

— Iat-o! strigă Trimmins când se apropiară de corabie. Nu-i aşa că, pe lângă ea, celelalte corăbii seamănă mai mult cu nişte curse de şoareci?

— De acord, spuse Fouinard, numai că n'are o proră prevăzută cu automat.

Aceasta era o glumă pe care o cunoştea tot portul şi de care lumea să folosea spre a-l tachina pe căpitan.

Acesta se indignă.

— Dumnezeule! exclamă el. N'are proră prevăzută cu automat! Ia nu mai spune? Păi asta are vre-o importanţă? Nu ştii că vasul acesta a fost construit de Richardson şi era destinat a fi un yacht de croisieră? N'are nici o importanţă că vasul merge cu iuţeala vântului. Pentru dumnealui, corabia mea nu-i bună de nimic pentrucă n'are proră prevăzută cu automat.

Fouinard îi făcu fetei un semn cu ochiul spre a-şi arăta satisfacţia că-l scoseşe pe căpitan din sărite.

— O corabie ca a mea, prevăzută cu instalaţii moderne, cu toate cabinele noui,

cu baie, cu panouri din lemn de cedru nu face pentru dumnealui nici două parale pentrucă... nu-i place prora!

— Păi n'am dreptate?

Page își aminti că citise cândva în revista Yachting World câteva detalii despre o mică corabie cu pânze.

— Cu atât mai bine, spuse ea, luând partea căpitanului. Toată lumea știe ca prorele prevăzute cu automat nu prețuiesc mare lucru și că primesc lovituri grele când marea este furtunoasă. Ele sunt bune pentru apele liniștite dar nu în mijlocul oceanului.

— Dumnezeule! exclamă căpitanul entuziasmat. Te pricepi la corăbii?!...

Perorația entuziasmată a căpitanului fu întreruptă de niște sunete armonioase: era vocea unui bărbat care cânta din gură acompaniindu-se cu un instrument muzical ce se numește concertina.

— Hank își face rugăciunea, explică Fouinard. Adineaori îi avea pe bord pe Calloway și Longshot.

— Pe brutele alea?... Dece dracu îi lasă pe corabie?

— Ca să-i convertească, răspunse Fouinard.

Barca abordă și cântecul încetă. La marginea punții apăru Hank.

— Dece dracu i-ai adus pe corabie pe imbecilii aceia? îi strigă căpitanul căţărându-se pe punte și ajutând fetei să-l urmeze.

— Din interes, spuse Hank fără a o pierde din ochi pe fată. S'au convertit căci şi-au întors vestele pe dos.

— Eşti sigur? Nu cumva ţi-au întors ţie buzunarele? Le-ai spus ceva despre chihlibarul cenuşiu?

— Eu? Poate dumneata care vorbeşti despre el oricui vrea să te asculte!

— Eu vorbesc?... Spune drept: te-au tras de limbă? Le-ai vorbit despre coasta Mexicului sub pretextul că-i vei converti. Coboară de pe corabie și să nu te mai văd în ochii mei! Şterge o!

Capul roşu al lui Hank dispăru imediat.

— Te rog să treci pe aici, i se adresă căpitanul fetei. Hank este prost de dă in gropi.

Page își spuse că dacă exista un om

care să trebuiască să se ferească de sine însuşi, de Hank, de Calloway, de Longshot, de Fouinard şi de alţii, acela era căpitanul în persoană. Ea îşi aminti de felul cum îi destăinuise secretul pe care o rugase să-l ţină numai pentru ea, în seara aceea când îl strigase în gura mare în plină cafenea.

Cabina în care luaseră loc confirmă în parte afirmaţia lui Trimmins că vasul fusese construit spre a fi un yacht. De fapt, vasul era foarte agreabil.

— Iată acum care este situaţia, începu căpitanul scoţând de prin buzunare diverse hârtii pe cari le etală pe masă. Mai întâiu de toate, trebue să-ţi spun că chihlibarul cenuşiu nu este ceeace îţi închipui... Este o substanţă pe care balenele o lasă în urma lor atunci când li se străpunge burta cu o rangă. Văzând-o plutind pe apă, această substanţă nu pare să aibe o valoare mai mare decât grăsimea de miel. Dar ea valorează douăzeci de dolari uncia. Dealtfel, iată o scrisoare a domnilor Fage & Hanson, cei mai mari farmacişti şi chi-

miştí ai Californiei. Citeşte ce scriu aceşti domni:

Stimate d-le Căpitan Thomson,

Preţul actual al chihlibarului cenuşiu este de douăzeci de dolari uncia şi noi suntem dispuşi sa cumpărăm orice cantitate dacă prietenul dv. se decide să ni-o aducă.

— Le-am spus, explică Trimmins, că un căpitan de vapor, prieten cu mine, ar fi dispus să le cedeze o cantitate oarecare. Negustorii aceştia sunt foarte prudenţi. Iată oferta lor. Pricepi?

— Da, spuse Page, înapoindu-i scrisoarea. E limpede.

— Ei bine! Iată cum am ajuns la această comoară: într'o zi, pe când treceam pe Market Street, am sărit în ajutorul unui individ care căzuse sub roţile tramwayului, salvându-l dela moarte. Omul se numea Riley şi suferea de un început de paralizie a picioarelor. L-am ajutat să meargă până acasă. Mai târziu, paralizia lui se accentua şi înainte de a muri, el trimise să mă cheme şi-mi dete singurul obiect de valoare pe care îl poseda. Mai înainte cu

șase luni. Riley fusese proprietarul unei mici goelete și făcea diferite transporturi cu ajutorul unui echipaj compus din patru chinezi. Intr'o zi, aproape de Pont Eugenio în California de Sud, el văzu niște chihlibar cenușiu plutind deasupra apei. Lansă o barcă și-l strânse cu grije. Erau bucăți groase cât un om. Greutatea lor totală, el o avaluă la aproximativ patru mii de livre; o avere pe care o culese dintr'o lovitură. După ce trecu de Capul Saint-Lucas, traversă golful Californiei și aboroă pe coasta mexicană mai sus de Mazatlan, într'un loc unde coasta este alcătuită din coline. Acolo se află o stâncă mare, numită „Cornul Artimon" care se aliniază de-alungul unei văi. La a treia curmătură, se află o caverna. Riley care vânase rechini în largul golfului Magdalena știa că există un teren bun pentru pescuit pe coasta mexicană la nordul insulelor Tres Marias: venise să le exploreze; debarcând spre a se aproviziona, căci avea nevoie de apă, descoperise caverna și și-o notase în minte. Acolo își transportă Riley, comoara, împachetată în

pânză marină. Apoi, după ce se întoarse la San-Francisco, luă informații și află că substanța nu este supusă la taxe și ca d-nii Fage & Hanson erau dispuși să-i cumpere orice cantitate. De bucurie, băuse puțin cam mult și căzuse sub roțile tramwayului. Goeleta lui se afla în bazin, echipajul se angajase pe un pachebot care se înapoia la Canton și colo, departe, pe coasta mexicană îl aștepta o avere. Inainte de a-și da sufletul, îmi dărui harta și îmi comunică toate aceste detalii. Iată povestea.

Căpitanul Trimmins deschise o casetă din care alese câteva hărți precum și o hârtie pe care era desemnată o schiță făcută cu cerneală roșie și neagră; extremele hârtiei, Trimmins le fixă pe masă punând deasupra pipa și tabacherea pentru ca să rămână bine întinsă.

— Privește, spuse el, indicând cu arătătorul schița. Aci se află California de Jos și ceva mai departe Capul Saint-Lucas iar dincolo de apă, coasta mexicană. Dincoace se află insulele Tres Marias iar aci locul unde este ascunsă marfa. Nu-i chip

s'i te'nşeli. Pe coastă, exista o stâncă înaltă, vizibil" de foarte departe. N'avem decât s" debarcăm pe coastă. Drept în faţa stâncii se deschide valea. Urmând drumul pe acolo, la a treia cotitură la dreapta, la câteva sute de metri depărtare, se află o peşteră: acolo a fost depus chihlibarul, acoperit cu iarbă uscată. Această schiţă a fost făcută de Riley. N'au trecut decât şapte luni de când a ascuns marfa şi pe o întindere de multe mile împrejur nu există nimeni care să o fi putut descoperi. Chihlibarul se află ambalat de parcă ar fi carne congelată: preţuieşte cinci sute de mii de dolari şi poate şi mai mult. Ei bine, ce crezi?

Mai înainte ca Page să poată răspunde, apăru Hank.

— Ce facem cu cartofii? întrebă el, făcându-se că n'o vede pe Page.

Hank era un tânăr foarte înalt şi avea o figură virilă. Totuşi Page găsea că înfăţişarea lui aduce cu aceea a unei femei bătrâne care şi-a consacrat viaţa numai religiei şi îngrijirii bolnavilor.

— Du-te dracului cu cartofii tăi! strigă

Trimmins. N'ai decât să pui la fiert capul tău de călugăr! Nu vezi că am treabă?... Du-te şi ne fă două cafele!

Hank eşi fără să protesteze.

— Mă plictiseşte cu cartofii lui, spuse căpitanul. Prin urmare, aceasta este afacerea despre care ţi-am vorbit. Dacă te îndeamnă inima să pui la bătae cei cinci sute de dolari, voiu redacta un contract prin care îţi voiu atribui o treime din beneficiu precum şi dreptul de a ne însoţi dacă pofteşti. Vei putea dormi în cabina din faţă şi vei avea mâncare la discreţie

— N'am nevoie de contract, declară Page. Cuvântul dumitale mi-ajunge. Ai să mă laşi să ţi-ajut la manevrarea vasului?

— Fireşte.

— Mă pricep puţin la bărcile cu pânze. Am condus o mică corabie de cincisprezece tone. Oh! Nu multă vreme; doar o oră, dar mi-am dat seama că aş şti să mă descurc.

— A conduce nu-i nimic, dacă te-ai obişnuit. Manevrarea unei corăbii ca asta nu cere mare lucru: pe vreme bună, merge

singură iar pe furtună n'ai decât să lași ancora și te poți duce la culcare. Dar rochia pe care o ai pe dumneata nu face nici două parale pe mare. O poți purta când te afli pe pământ dar pentru călătorie va trebui să-ți cumperi două costume de pânză. Le vei găsi la Duncan în Kearny Street. Ar fi bine să-ți cumperi unul din pânză cauciucată, pentru ploaie.

Page reflectă dar hotărîrea ei era luată. Ea declară:

— Căpitane Trimmins, te însoțesc. Iți voiu da cei cinci sute de dolari mâine dimineața și ți-aș fi îndatorată dacă m'ai conduce la Duncan ca să-mi alegi costumele.

— S'a făcut! spuse căpitanul.

Nu manifestă nici un fel de satisfacție pentru deciziunea ei ca și cum aceasta ar fi fost ceva dela sine înțeles. Trimmins își strânse hărțile și le puse la loc tocmai în momentul când Hank apăru cu cele două cafele. Nepotul avea mutra unei servitoare indignate.

Page se miră că un bărbat putea întruni atât de bine calitățile celuilalt sex.

Hank era pentru ea ceva cu totul nou: tot astfel căpitanul şi „Sarah". Ei îi aţâţau dorul după aventură. Aversiunea pe care Hank o avea pentru ea, îi inspira fetei mii de gânduri năstruşnice.

Simţea o vie dorinţă să se amuze pe socoteala lui; să-l copleşească cu întrebări, să-l turbure, să-l zăpăcească dintr'un capriciu isvorât pe jumătate dintr'un rest de tiranie supravieţuind în ea din timpul copilăriei nu prea îndepărtată şi pe jumătate inspirat de curiozitatea unui nou decor, de către oameni noui având caractere şi înţeletniciri cu totul deosebite.

După ce depuse pe masă tava cu cele două cafele, Hank eşi trântind uşa.

Căpitanul îi oferi lui Page cafeaua precum şi câţiva biscuiţi pe cari îi avea într'o cutie de conserve.

— Va bombăni acum, toată ziua, zise el râzând. Dar Hank nu-i băiat rău. In fond, nu există în tot portul un singur om care prepară mai bine o tocană decât el. Este ceva ereditar în familie. Găliganul ăsta este capabil să-ţi fiarbă nişte sfori atât de bine încât să le înghiţi ca pe macaroane,

Păcat că-i maniac. Nu sunt contra religiei. Un om fără religie mi se pare ca o corabie fără hartă şi fără busolă dar nu pot suferi pisălogeala pe chestia asta. Mătuşa lui era baptistă şi mania religioasă a moştenit-o dela ea. Pe tatăl lui îl chema Fisher, Hank Fisher... A murit la San Lorenzo şi mi-a lăsat un orfan în spinare.

Page avea impresia că ascultă recomandaţiile ce i se făceau despre o bucătăreasă în acelaş timp cu povestea unei familii în care avea să intre.

De fapt, căpitanul, împreună cu toată ambianţa lui, o atrăsese în cercul familiei Trimmins; căpitanul juca rolul tatălui, Hank acela al unei rude însărcinate cu bucătăria şi „Sarah-Trimmins" reprezenta casa familiei.

Gândul că ea însăşi părea a fi în acest mediu singura fiinţă cu mintea sănătoasă şi echilibrată îi conferea rolul unei mame atentă şi devotată.

— Ei bine, dacă te-ai săturat de biscuiţi, putem coborî pe pământ dar mai întâiu aş vrea să-ţi arăt partea din faţă a corăbiei.

Căpitanul o conduse la cabina din faţă, mică, destul de curată şi confortabilă; apoi vizitară camera de baie, o debara şi ceva mai încolo o minusculă bucătărie care avea eşire separată.

Prin uşa întredeschisă, auziră vocea lui Hank în conversaţie cu Fouinard care aştepta ordinul de plecare.

Page şi Trimmins luară acelaş drum înapoi astfel că nu-l mai întâlniră pe Hank.

CAP. VI.

Inspectorul-detectiv Fraser

Ajunşi pe cheiul dela San-Francisco, Trimmins o conduse pe Page în Market Street şi în Kearney Street până la magazinele cu îmbrăcăminte pentru marinari despre cari îi vorbise. Page cumpără cu cincisprezece dolari un costum de pânză impermeabilă şi cu doui dolari şi jumătate, o pereche de bocanci cu talpă de cauciuc. Plăti şi rugă să i se expedieze pachetele

la hotel apoi se reîntoarse în Kearney Street unde se despărţi de căpitan.

— Am o scrisoare de credit asupra Băncii California, îi explică ea. Voiu retrage cei cinci sute de dolari mâine dimineaţa şi la ora 11 voiu fi la Tiburon. Voiu găsi drumul şi singură.

— Te voiu aştepta începând dela ora 11. Ţi-i vei aduce şi bagajul?

— Da. Dealtfel n'am decât două valize mici. Sper că voiu reuşi să găsesc loc pentru ele.

Căpitanul râse cu poftă.

— Vei găsi un hamal în clădirea portului iar pe cheiul Tiburonului le voiu căra chiar eu. Apoi voiu plăti taxele datorate şi poimâine de dimineaţa vom pleca.. Afară numai dacă nu cumva te mai răsgândeşti...

— Oh! Nu. Acum când totul este aranjat, nu aş lipsi dela întâlnire nici chiar pentru un imperiu.

— Atunci, la revedere pe mâine.

El îi strânse mâna prieteneşte şi fata plecă la hotel.

Intră în restaurantul hotelului spre a se ospăta. Se aşeză la o masă şi deschise poşeta spre a-i controla conţinutul când un bărbat îi atrase atenţia.

Intrase aproape imediat după ea şi când fata se aşezase la masă, el se apropiase de aparatul de radio spre a asculta mai bine ştirile. Acum o privea şi deodată avansa către ea. Page îl mai văzuse dealtfel, dar nu-şi aducea bine aminte când şi unde. Ah! Ba da: omul fusese pe vapor la întoarcerea ei dela Tiburon şi îl remarcase datorită înfăţişerii lui. Gras, de vârstă mijlocie, relativ bine îmbrăcat, purtând un palton negru, nou, pantaloni vărgaţi deasemenea noui, pantofi aproape impecabili şi gambetă.

Faţa îi era încadrată de favoriţi.

Page nu putea suferi bărbaţii cu favoriţi şi poate deaceea îl remarcase atunci când îl văzuse pentru prima oară.

Când omul se opri în faţa ei, Page se sculă în picioare.

— Scuzaţi-mă vă rog, spuse el. Sunt detectivul Fraser, inspector în biroul cen-

lrul de poliție și vă rog să-mi acordați câteva minute.

Se așeză lângă Page și apoi continuă:

— Mi-am permis să vă urmăresc; de fapt, v'am urmărit dela Tiburon până aici. Imi permiteți să vă întreb dacă i-ați dat bani pentru o afacere oarecare acelui om în vârstă de care v'ați despărțit în Market Street?

Page simți cum i se strânge inima.

— Vorbiți de căpitanul Trimmins?

Inspectorul Fraser isbucni în râs.

— Da. Este unul din numele pe cari și le dă. Il supraveghem de multă vreme dar ne alunecă printre degete ca un țipar. E foarte dificil să-l surprindem asupra faptului. Ceeace mă interesează este să știu dacă a obținut vreo sumă oarecare dela dumneavoastră.

— Nu, spuse Page având senzația că totul se prăbușește în jurul ei.

— Ei bine, aveți noroc. Știam că dă anunțuri în ziare pentru o pretinsă croiseră de a lungul coastei. Cunoaștem toată combinația: chihlibarul cenușiu ascuns undeva de către un anume Riley și așa mai

departe... Ii supraveghem mișcările și după cele ce știm despre el, credem că dumneavoastră sunteți singura persoană care a dat urmare anunțului. Prin urmare, nu v'a excrocat nici o sumă: cu atât mai bine pentru dumneavoastră și cu atât mai rău pentru noi. Dar există un punct asupra căruia ne-ați putea edifica. V'a spus către care port are de gând să se îndrepte după ce va fi ridicat chihlibarul? Aceasta-i foarte important deoarece bănuim că în dosul acestei afaceri se ascunde o contrabandă de alcool și s'ar putea să-i fi scăpat vreo aluzie asupra acestui subiect.

— Nu, răspunse Page, nu mi a vorbit încă despre așa ceva.

Fata se simți deodată foarte nenorocită și incapabilă de a se mai încrede în cineva. Era indignată totodată.

Aproape de contorul unde se vindeau țigarete stătea un chelner care îi privea cu insistență. Părea foarte agitat. Se părea că el îl cunoaște pe inspector. Văzându-o pe Page stând de vorbă cu un reprezentant al legii nu și imagina el poate, că se făcuse

vinovată de ceva? Puţin mai târziu, chelnerul dispăru în direcţia biroului.

— Sunteţi sigură? mai întrebă inspectorul.

— Da.

— Şi când este vorba să pornească la drum?

— Poimâine.

— Ei bine, spuse poliţistul, deocamdată nu-i nimic de făcut, dar dacă revine mâine, înştiinţaţi-mă la poliţie şi...

Inspectorul se întrerupse deodată şi-şi luă grăbit pălăria. Directorul hotelului se apropia în grabă de masa lor.

— Iată-te iarăşi, ticălosule! îi strigă directorul. Părăseşte imediat hotelul sau te dau afară cu un picior în spate.

Directorul îl apucă pe individ de braţ şi-l împinse afară, urmat de chelner.

Puge rămase locului, dezamăgită, gata să plângă şi întrebându-se ce-o mai aştepta.

Directorul hotelului reveni după câteva minute, gâfâind; se vedea cât colo, că făcuse uz de picioare pentru a-l evacua pe ne[illegible] inspector.

— Vă rog să mă scuzați că-mi permit să vă întreb ce voia individul acela?

— M'a urmărit până la hotel, răspunse Page. Pretindea că este inspectorul Fraser dela poliție.

— Drace! exclamă directorul. V'a sustras bani?

— Nu.

— Aveți noroc! Inspectorul Fraser?... Dar bine, acesta este pur și simplu Clancy care a stat de două ori la închisoare și care ar fi trebuit să fie spânzurat. Nu este vina noastră că ați fost inoportunată, vă rog să credeți. Noi facem tot ce putem ca să îndepărtăm din hotel canaliile de speța ăstuia dar ei reușesc să se strecoare pretutindeni. Noroc că James l'a recunoscut și m'a avertizat. Păreți consternată. Vă rog să uitați acest incident. Ați luat masa? Ei bine, luați vă rog ceva întăritor. James, mergi de adu un cocktail pentru domnișoara, în contul hotelului.

Directorul se retrase cu o adâncă plecăciune lăsându-o să-și revină.

Când James aduse cocktailul, Page îi dete bacșiș un dolar. Prin intervenția sa,

chelnerul adusese un îndreptăţit omagiu imaginei căpitanului Trimmins în toată puritatea ei.

CAP. VII.

Reflecţii

In restaurant, Page se aşeză la aceeaş masă şi, ca şi în ajun, avu în faţa ei pe bătrânul Jannis care, la altă masă, şedea alături de soţia lui şi de alţi doui amici. I se păru că bătrânul o recunoaşte dar o evita să o privească.

Lui Page îi venea să râdă. Işi recăpătase buna dispoziţie din ajun. San-Francisco nu i mai părea pustiu ci se asemăna mai degrabă cu o operetă fără muzică dar cu personagii mai vii.

Totuşi, după primele clipe de satisfacţie, un sentiment de nelinişte se insinua în sufletul tinerei fete. Clancy nu încercase să i stoarcă bani... Ce voise atunci? Să-l ponegrească pe căpitan în ochii ei? Dece?

Apoi îşi aminti că el o întrebase în ce port va acosta căpitanul după ce va fi

ridicat marfa şi la ce dată urma să plece corabia.

Ea îi spusese că vasul va pleca poimâine. Nu făcuse oare o gafă putând să-i dăuneze căpitanului?

In orice caz, nu era vina ei; şnapanul îşi jucase rolul atât de bine încât cine nu s'ar fi lăsat înşelat? Şi la urma urmei, ce importanţă avea data plecării? „Sarah-Trimmins" era ancorată în larg vizibil pentru toată lumea şi dacă ea comisese o indiscreţiune, aceasta era floare la ureche faţă de modul cum îşi trâmbiţa căpitanul secretul în public.

Page se gândi dacă n'ar fi bine să alerge până la Tiburon spre a-l avertiza pe căpitan dar se abţinu. N'avea să-i dea vreun avertisment special afară de acela de a-şi ţine gura şi de a-l încuia pe Hank la loc sigur... sugestii cari cu siguranţă că nu vor fi luate în serios. Nu, afacerea putea să aştepte până mâine şi acum când îşi rememora în minte tot ce se petrecuse în ajun, socoti că pretinsul inspector punea preţ mai mult pe locul unde se va descărca marfa, probabil spre a pune mâna pe ea.

Bându-şi cafeaua în salonul restaurantului, ea văzu situaţia soluţionându-se în mintea ei şi în lumina incidentului Clancy, lucrurile i se prezentau sub următorul aspect:

1. Incidentul Clancy demonstra în mod evident că existenţa chihlibarului cenuşiu nu era o născocire a fanteziei căpitanului Trimmins. Clancy vorbise de Riley şi cunoştea chestiunea în linii generale; fireşte, Clancy putuse afla amănuntele datorită vorbăriei căpitanului ori dela Hank; dar deşi căpitanului îi putuseră scăpa unele detalii, Page ştia cu siguranţă că el nu pronunţase numele lui Riley nimănui afară de ea. In consecinţă, Clancy avea alte surse de informaţii;

2. Depozitul chihlibarului reprezenta o valoare considerabilă, altminteri, pretinsul inspector nu şi-ar mai fi pierdut timpul ca să se ocupe de această afacere;

3. Ea însăşi nu divulgase nimănui altceva, decât data plecării dar obţinuse o informaţie care putea fi utilă: aceea de a şti că Clancy dorea să afle primul port

unde va acosta căpitanul Trimmins după ce va fi intrat în posesia mărfei.

Clancy și complicii lui, dacă-i avea, aparțineau fără îndoială rasei păsărilor de pradă. Ei nu erau oameni cari să-și dea osteneala să descopere o comoară dar erau capabili să o jefuiască dela acei cari ar descoperi-o.

Page se hotărî să împiedece o asemenea tentativă cu ajutorul Providenței.

Se urcă în lift și merse în camera ei unde încercă îmbrăcămintea ce și-o cumpărase pentru drum; constată că-i vine destul de bine și că se poate dispensa de modificări.

Odată bagajul făcut, ea goni din minte pe Clancy, pe căpitanul Trimmins, pe Hank, chihlibarul cenușiu și restul; apoi, ca un om cuminte, se duse la cinema.

CAP. VIII.

Pe bord

Taxiul care o transportă a doua zi dimineața, se opri în port după ce mai

întâiu trecu pe la Banca Californiei unde încasă un cec de cinci sute de dolari. După ce-şi plătise nota hotelului, Page rămăsese numai cu douăzeci de dolari lichizi.

Situaţia ei financiară era următoarea: trebuia să-i predea căpitanului cinci sute de dolari; mai avea o rezervă de şasezeci de dolari şi un sold creditor la bancă asupra căruia putea trage cecuri până la suma de o mie de dolari.

Plecase din Anglia cu şase sute de lire. Cea mai mare parte din suma aceasta o cheltuise dar în definitiv eşise la socoteală. Mai avea îndeajuns ca să se poată reîntoarce în patrie, dacă întreprinderea căpitanului Trimmins eşua. Acasă, o aştepta mica ei rentă care, în timpul absenţei, sporise.

Cu inima uşoară, Page luă vaporul pentru Tiburon.

Căpitanul o aştepta la debarcader. Aduse barca de pe corabie în care urcară bagajele lui Page.

Pe bordul corăbiei, îi aştepta Hank care fără a o privi pe faţă, luă bagajele în primire. Hank era morocănos şi părea

că se resemnase cu prezența fetei pe corabie.

Page însă n'avea timp să se preocupe de Hank. Era grăbită să-i povestească lui Trimmins incidentul cu pretinsul inspector de poliție, ceeace făcu imediat ce se retraseră în cabină.

— Clancy spui că-l cheamă? N'am auzit niciodată vorbindu-se despre un asemenea individ.

— Ei bine, căpitane. El a auzit cu siguranță vorbindu-se despre dumneata.

— Dar dece dracu, m'a ponegrit în fața dumitale? Dacă vreodată voiu pune mâna pe el...

— Ascultă-mă, căpitane, spuse fata. Chestiunea este serioasă. Cert că cineva mai știe despre chihlibarul cenușiu. Anunțul dumitale a atras atenția oamenilor și poate că dumneata chiar, ai divulgat secretul...

— Niciodată nu i-am vorbit cuiva despre el.

— La urma urmei, poate că i-a scăpat vre o vorbă lui Hank. Amintește-ți că eri avea doui oameni pe bord. Spunea că se

numesc Calloway şi Longshot. In orice caz, secretul este cunoscut. Se ştie chiar că Riley ţi l'a divulgat.

Căpitanul îşi umplu pipa fără să o aprindă şi exclamă:

— Dracu s'o ia de şandrama! Pe unde te'nvârteşti, dai de spioni. Dar la ce bun să mai vorbim? Nu ne pot face nimic. Mâine dimineaţă, plecăm şi nu vom reveni aici mai înainte de a fi vândut marfa şi incasat banii.

— Iată ceeace voiam să-ţi spun, stărui Page. Clancy n'a venit la mine numai că să te ponegrească. M'am gândit bine. Sunt convinsă că el voia pur şi simplu să-mi smulgă câteva informaţiuni asupra intenţiilor dumitale după ridicarea mărfii, dacă o vom descoperi cândva.

— Dacă o vom descoperi cândva? strigă Timmins sărind dela locul lui. Se pare că începi să te îndoieşti de acest lucru. Iţi jur că substanţa se află la locul ei, acolo unde a fost ascunsă. E sigur cum te văd şi mă vezi.

— Ştiu; dar în momentul când o vei fi ridicat sau vei fi primit banii pentru

ea, se va ivi şi primejdia. Clancy voia să ştie încotro te vei îndrepta cu marfa...

In spre Avalon, răspunse căpitanul.

Promptitudinea acestui răspuns o alarmă. Intreprinderea părea dinainte pusă la punct în mintea lui Trimmins, până în cele mai mici amănunte încât se putea ca el să fi comis vreo indiscreţiune în oraş cu toate că tentativa lui Clancy desminţea această ipoteză.

— Nu vei putea pleca aiurea?

— Nu. Avalon se află la întoarcere în drumul nostru; este un loc sigur şi practic pentru descărcarea substanţei. Nu ştiu încă dacă se plăteşte taxă vamală pentru chihlibarul cenuşiu; am consultat un tarif vamal şi nu m'am lămurit; substanţa însă se întrebuinţează la fabricarea de produse ale parfumeriilor şi s'ar putea totuşi să avem de furcă pe chestia asta. Firma care mi-a propus să-i vând toată cantitatea are sucursale pretutindeni în Statele Unite. Intre altele, şi un magazin la Avalon. Am fost la ei dar nu mi-au vorbit nimic despre taxele vamale. Sunt şireţi ca nişte vulpi şi bănuiesc că se

vor înțelege cu vameșii mai bine decât mine. Voiu pleca la Avalon în orice caz. De îndată ce mi-am trasat un plan de acțiune, eu nu sunt omul care să mă abat dela el.

Prin urmare, Trimmins fusese la Hanson și Fage și le comunicase numele portului unde va acosta. Șefii întreprinderii erau oameni discreți. Dar funcționarii lor?

— Iată cei cinci sute de dolari, spuse ea. Numără-i și vezi dacă sunt toți.

Trimmins luă banii, îi numără apoi îi băgă în portofel.

— E'n regulă, declară el. Acum voiu coborî, spre a merge să plătesc datoriile. Proviziile și apa sunt pe vas, astfel că putem pleca mâine în zori.

CAP. IX.

O întâmplare ciudată

Înainte de a pleca, Trimmins îl chemă pe Hank și îi spuse:

— Mă duc să plătesc taxele. Veghează în lipsa mea și nu lăsa pe nimeni. pe

bord. Dacă cineva vine să te tragă de limbă, ține-ți gura. Mă întorc până într'o oră".

Când se depărtară de corabie îl auziră pe Hank cântând.

— Nu i tocmai agreabil, observă căpitanul. dar tot e mai bine să cânte decât să bea. Nu sunt partizanul prohibiției. Ce poate face legea dacă omul nu este capabil să-și dea singur seama de ravagiile alcoolului?

Page se gândi cu satisfacție că n'avea nimic de temut; că sobrietatea căpitanului nu l va abate niciodată dela drumul cel drept.

Când coborîră, se dirijară spre biroul administrației unde căpitanul plăti taxele respective apoi merseră la Rafferty, un furnizor al marinei, unde mai rămânea de plătit un cont de provizii și diverse alte articole.

Rafferty vindea de toate, dela homari ambalați în cutii de țigări de Manilla până la ancore de schimb.

După plata facturii care înghiți cea

mai mare parte din bani, „Sarah Trimins" era liberă să ridice ancora.

Vârând în buzunar cei câţiva dolari cari îi mai rămăsese, căpitanul deveni parcă alt om. Fericit, el îi exprimă fetei pentru prima oară recunoştinţa sa.

— Fără ajutorul dumitale, spuse el, corabia mea ar fi rămas aici până ar fi putrezit. Nu voiu uita nici odată serviciul pe care mi l'ai făcut. Acum spune-mi ce vrei să cumperi ca să-ţi arăt unde trebue să târguieşti.

Page avea nevoie de diferite articole de toaletă.

— Atunci intră în bazarul ăsta, spuse căpitanul şi rămase afară.

Cumpăratul dură vre-o zece minute. Când reveni în stradă, nu l mai găsi pe căpitan. Gândi că poate intrase în debitul de alături spre a-şi cumpăra ţigări, dar Trimmins nu era nici acolo. Atunci Page intră într'un magazin cu mărunţişuri spre a cumpăra nişte ace şi alte fleacuri. Rămase înadins o jumătate de oră înăuntru. Işi închipuia că Trimmins plecase în port şi era înciudată că nu avuse răbdarea să

o aştepte. Voia să se răsbune făcându l să se impacienteze. Dar căpitanul nu era nici în port. Se interesă de el la un hamal pe care îl cunoştea.

— Nu l'am văzut revenind, spuse el. Poate s'a dus la căpitănia portului ori în altă parte. Il aşteptaţi ca să vă îmbarcaţi împreună?

— Da.

— D-voastră sunteţi persoana care va pleca pe corabia lui?

— Da. De unde ştii? întrebă ea, atentă.

— Oh! Am auzit vorbindu se despre dv.

— Pe cine?

— Pe nişte tipi din port.

— Şi ce spuneau?

— Nu prea îmi pierd eu vremea trăgând cu urechea sau ascultând poveştile oamenilor; dar i-am auzit spunând că Trimmins îşi remorchează o fată care îi furnizează parale spre a degaja corabia şi că fata îl va însoţi riscând aventura pe care căpitanul a anunţat-o în ziare.

— Spune-mi te rog, îl întrebă Page, îl cunoşti pe un anume Clancy?

— Pe care dintre ei? Sunt doui; unul

gras, cu barbă și celălalt slab și având o cicatrice pe față. Sunt frați. De ce mă întrebați?

— Vin des pe aici?

Nu prea. Ei frecventează mai mult Oaklandul. Cred că în momentul de față ei se ocupă cu contrabandă dar fac afaceri de tot soiul. Cel gras a stat în pușcărie de vreo două ori iar celălalt încă nu, pentru că au sprijin și bani în dosul lor. Ei sunt stăpânii frontului mării Oakland și au oarecari influențe și la San-Francisco.

— Înțeleg.

In cursul convorbirei, Page se așezase pe o bancă. In modul acesta îl făcu pe hamal mai comunicativ.

Frații Clancy erau desigur niște șnapani de mare anvergură; căpitanul Trimmins și chihlibarul lui le atrăsese atenția, dar această afacere nu era decât un mecanic pe lângă marile afaceri pe cari le puneau la cale.

Dar unde rămânea căpitanul?

Se apropia ora cinci. El dispăruse cam de vreun ceas. Nu i s'o fi întâmplat un accident? Faptul că își plătise toate fac-

turile o mai linişti pe Page. Dacă ar mai fi avut asupra lui cei cinci sute de dolari, ea ar fi fost tare îngrijorată. Totuşi, era ciudată lipsa lui. O luă din nou pe strada unde dispăruse dar nu dete de urma lui.
urma căpitanului.

CAP. X.

Reveni ea căpitanului

La ora şase, obosită, flămândă şi furioasă, Page îl chestionă pe Fouinard care apăruse cu barca lui.

Câţiva pescari fără treabă, îi înconjurară asistând la convorbirea lor.

— Nu l-am văzut, spuse Fouinard. Trebuie să fi venit încoace căci iată barca lui. Pe d-voastră v'a adus cu barca? Habar n'am unde se află. Poate este la Rafferty.

— Nu-i acolo.

— Oh! Va reveni cu siguranţă, fu de părere Fouinard. Eu în locul d-voastră, m'aş întoarce pe corabie.

— Mi se pare că l-am văzut pe căpitan, spuse unul dintre pescari. Era pe bacul

care pleacă la Oakland la ora aceea. N'aș putea să jur dacă era el; se găsea în compania unei doamne.

— L-am văzut și eu, spuse un alt pescar. Doamna care-l însoțea era îmbrăcată în verde, purta o umbrelă și o pană la pălărie.

Page îi privi înmărmurită. Glumeau? Izgonind din minte chestia cu doamna în verde, Page se întrebă dacă Trimmins nu luase bacul pentru Oakland sau San-Francisco îndemnat de motive misterioase.

— Să mergem, spuse ea lui Fouinard.

Pe puntea corăbiei, Page nu văzu pe nimeni. Îi plăti lui Fouinard apoi se cățără sus.

Atunci apăru Hank. O măsură din cap până'n picioare, apoi o întrebă, adresându-i pentru prima oară cuvântul:

— Unde l'ai lăsat pe căpitan?

— Unde l'am lăsat? repetă ea și se surprinse că deși la rândul ei îi vorbea pentru prima oară lui Hank, o făcea pe tonul de care te folosești când te adresezi unei rude plicticoase. A dispărut dela ora patru când ne-am despărțit.

— La patru?

— Da. Şi acum este ora şase.

Hank îşi făcu mâna streaşină şi scrută zarea spre port.

— Şi barca? întrebă el cu glasul unui om disperat.

— Este acolo, pe plajă şi-l aşteaptă.

Hank mormăi câteva cuvinte neînteligibile şi îşi făcu de lucru la ancora de schimb. Voia să arate că se spală pe mâini ca Pilat din Pont şi că aruncă toată vina asupra lui Page pentru acest incident.

Dar fata nu se sinchisi de Hank ci părăsi puntea.

In cabină, Page găsi masa pregătită pentru două persoane. Probabil că Hank mânca la bucătărie.

Pe masă, se afla o farfurie cu carne conservată, pâine şi unt proaspăt, câteva felii de ananas, o sticlă cu vin şi una cu apă.

Page se aşeză la masă şi mâncă.

Işi aminti, că era cu desăvârşire despărţită de pământ deoarece pe Fouinard îl lăsase să plece; dacă Trimmins nu se

reîntorcea, trebuia să-şi petreacă noaptea pe bord, singură cu Hank. Dar dacă i se întâmplase căpitanului vre un accident? In ce situaţie se găsea ea? Reproşurile lui Hank, pierderea celor cinci sute de dolari, bârfelile... Şi dacă se va face o anchetă şi va fi chestionată?...

Totuşi n'avea nici un motiv să se tulbure atât, mai ales acum când simţea că este gata s'o apuce o migrenă. Trecu în cabina din faţă şi închise cele două uşi care dădeau în sufragerie şi în bucătărie.

O femeie oarecare, într'o împrejurare ca asta, ar fi urcat pe punte şi şi-ar fi obosit ochii scrutând zarea; ar fi umblat de colo până colo, agitată frământându-şi mintea cu întrebarea: ce s'a petrecut? Page însă nu era o efmeie oarecare. Se apucă să despacheteze bagajul. In cabină se aflau numeroase sertare. Le deschise unul după altul: găsi bucăţele de curea veche, o espadrilă, un biscuit de-acum un an.

Page deschise uşa şi-l strigă pe Hank.

— Coboară, te rog, până la mine, d-le Hank.

Hank apăru, surprins de ordinul ei, de

titlul ce-i dădea şi de tonul cu care-i vorbea.

— Ia te uită aici? Cum pot să pun lingeria mea într'un asemenea sertar?

Ii ceru să golească toate sertarele şi apoi să le curețe bine, ceeace Hank făcu fără murmur.

Dup˘ plecarea lui Hank, Page îşi aranjă lucrurile în sertare, deschise ferestruicile cabinei şi se lungi pe pat.

Se întrebă ce va deveni oare dacă Trimmins nu se va mai întoarce, dacă cumva a fost asasinat. Dar dece să fi fost ucis? Apoi îşi aminti de cazul lui Riley. Dacă intrase şi căpitanul într'o cârciumă?... Deodată ea se deşteptă din vis şi constată că se află întinsă pe pat cu urechile atintite la sgomotele de afară.

Era într'adevăr vocea căpitanului aceea pe care o auzea acum.

Căpitanul cânta un cântec vesel de dragoste.

Apoi, Page auzi vocea lui Fouinard care i se adresa probabil lui Hank.

— Vezi că am barca la remorcă. Ține-te bine, căpitane! Haide!

Dar căpitanul continua să cânte.

— Ia te uită în ce hal e, se auzi din nou vocea lui Foinard. Haide, căpitane! Mai încearcă odată! Hei! Prinde-l! Ţine-l bine! Apucă-l după gât!

Vocile se auzeau acum din ce în ce mai distinct.

— In sfârşit! Iată-te pe bord! Ia-l de braţ şi du-l la culcare! îl auzi ea spunând pe Foinard.

Prin urmare, aceasta era cheia misterului. Rămas singur în faţa bazarului, căpitanul se eclipsase ca să revină în halul ăsta. Probabil se lăsase antrenat în proasta societate, afară numai dacă nu intrase într'un cabaret clandestin, de bună voie. Şi cine ştie ce i s'ar fi putut întâmpla? Ciudat; Page nu simţea nici desgust nici manie în contra căpitanului.

Lipsindu-i lumina, Page nu se putea desbrăca aşa cum ar fi voit. Cabina avea o mică lampă dar chibriturile îi lipseau şi nu voia să-l cheme pe Hank. Işi scoase numai fochia şi se culcă în aşternutul care mirosea a rufă curată.

Page era foarte obosită. Atât de obosită

era încât puțin îi păsa dacă corabia stă pe loc sau dacă plutește în drum spre Hakodate, Hull sau spre fundul iadului. In urechi îi răsuna mereu cântecul capitanului, doborît de whisky-ul consumat într'o cârciumă de marinari.

CAP. XI.

Pe drum

Page fu deșteptată de o voce care răcnea pe punte.

— Ei bine, ce aștepți?!... La babord! N'auzi? Luate-ar dracu! N'ai ochi?

Era vocea căpitanului. Page se uită prin geamul ferestruicei și văzu cum se îndepărtează o mică corabie care fusese cât pe ce să se ciocnească de „Sarah".

O briză plăcută împrospăta aerul dimineții, cerul strălucea iar căpitanul nu era mort.

Nu trecuse de ora opt.

Page se îmbrăcă repede și se urcă pe punte. Peisajul o încântă: limpezimea dimineții ilumina toată regiunea scăldând

[illegible] în lumină, până departe, la San-
[illegible]

Bună dimineaţa! îi strigă Trimmins văzând-o apărând pe punte. Ai dormit bine? Mie s'au întâmplat multe năzbâtii de când te am pierdut eri din vedere.

Părea odihnit şi dispus.

In momentul acela, căpitanul făcea preparativele de plecare.

Acum, pentru prima oară, nehotărârea se strecură în sufletul fetei. Incercă o împotrivire în faţa realităţii. Peste câteva clipe, avea să părăsească civilizaţia, în orice caz, San Francisco, pentru multă vreme. Atitudinea căpitanului, incidentul tot din ajun o lăsau indiferentă. Avea încredere deplină în el. Ştia că Trimmins, pe apă, era în elementul lui. Dar dincolo de Porţile de Aur, era oceanul nesfârşit şi necunoscutul. Peste câteva minute va fi poate prea târziu.

Dece venise oare aci? Dece făcuse toate câte le făcuse? La urma urmei, fie ce-o fi. Nu se va mai întoarce din drum.

Nici nu se mai putea. Corabia pornise între timp, printre insulele Angel şi Al-

catraz, plutind drept către Porţile de Aur. Atunci, între malul lui Contra-Costa şi marea cetate, apăru azurul Pacificului umbrit în zare doar de insulele Farallones.

Pe punte, vântul sufla acum cu putere şi căpitanul o sfătui pe Page să reintre în cabină spre a nu fi udată de valuri.

După ce trecură bara, căpitanul apăru în cabina ei.

— Hank ţi-a pregătit gustarea de dimineaţă, spuse Trimmins. Iţi va face şi o cafea.

Page se uită pe fereastră şi nu avu nici un regret pentru pământul pe care îl părăsea. Deacum înainte, lumea ei se va reduce la „Sarah", la căpitan şi la Hank.

— Dumneata nu vii să mănânci? îl întrebă ea pe Trimmins.

— Nu iau niciodată gustarea de dimineaţă, răspunse el. Iau numai o ceaşcă cu cafea. La prânz se schimbă chestia. Hank mănâncă în bucătărie, e mai comod pentru el care nu este obişnuit cu societatea.

— Dar aş vrea să te ajut, spuse

[illegible] Mi-ai făgăduit că ai să mă lași. [illegible] decât doui cari să o manevreze [illegible]"

— [illegible] Aşi O voiu conduce singur, [illegible] ce vorbesc? Corabia se va conduce singură. Am adus-o astfel dela Montery, [illegible] nici un ajutor.

— Dar cum ai putut dormi?

— Oh! Foarte bine. Fixezi bine direcția, [illegible] bara spre a o feri de vânt și va merge de minune; dacă se ivește vre-o furtună, cobori ancora cea mare pentru [illegible] și totul e'n regulă. Nu-ți face nici o [illegible]: Hank și cu mine o vom scoate [illegible] capăt. Ești liberă totuși, să ne vii [illegible] ajutor. Iți voiu căuta de lucru.

— N'aș putea să mă ocup puțin de bucătărie?

— Pentru Dumnezeu! să nu-i propui lui Hank așa ceva! Este foarte îndărătnic în ce privește capitolul bucătăriei ca și acel al religiei.

— N'aș putea să-i ajut cel puțin la spălatul vaselor?

— N'ai de cât. Totuși, în locul dumitale aș aștepta să-l cunosc pe Hank puțin

mai bine și până se mai obișnuiește cu prezența dumitale pe bord.

Intre timp, corabia se depărtase foarte mult de pământ. San-Francisco aproape că nu se mai zărea la orizont. Dealtfel o indicație că se aflau foarte departe de uscat era și faptul că păsările cari îi însoțiseră o parte din drum dispăruseră acum cu desăvârșire.

Corabia lui Trimmins era prea mică pentru ca ele să o urmeze multă vreme ori poate fugiseră speriate de bucătăria lui Hank căci Page înțelese imediat, că ori cari i-ar fi fost calitățile lui de om și bun creștin, Hank era un bucător mizerabil.

CAP. XII.

O întâlnire neașteptată

Page nu se înșelase. Hank se pricepea să facă o bună cafea și chiar un fel de pâine dar în colo nimic. Pe bord, aproape toată hrana consta din conserve pe cari Page le-ar fi găsit bune dacă Hank nu

s'ar fi încăpăţânat să încerce a le face şi mai gustoase. Page suferea dar înghiţea în timp ce căpitanul înghiţea fără să sufere. Hank nu apărea niciodată în cabina din faţă, afară de cazul când trebuia să servească.

— Mai înainte, Hank lua masa cu dumneata, nu-i aşa? îl întrebă ea pe căpitan într'o seară.

— Da. Inainte de a veni dumneata. Iţi place ceaiul?

Ceaiul pe care îl făcea Hank era aproape negru, un adevărat ceai de marinar, capabil să împiedece digestia oricui afară de aceea a unei tinere fete sau a unui căpitan ca Trimmins.

Menuul se compunea deobiceiu din carne conservată servită aşa cum se găsea în cutia ei căci Hank era de părere că ea trebue mâncată rece ca dealtfel şi mâncarea ce o servea Dumineca.

De trei zile de când se afla fata pe bord, Hank se schimbase şi Page putu să observe la el o sumă de ciudăţenii. Hank era mai complex decât îşi închipuise.

Page își dete seama cu timpul că prezența ei reprezenta pentru el crucea pe care trebuia să o poarte. Toate eforturile de a-l ajuta la spălatul vaselor sau la curățatul cartofilor îi provocau un vădit resentiment în contra ei. Un lucru la care însă nu se gândise Page era că ea se permanentizase în mintea lui. Imaginea lui Page era prezentă în mintea lui atunci când spăla vesela pe care altădată nu ar fi spălat-o, atunci când mânca singur în bucătărie ca și atunci când își făcea rugăciunile.

Totuși, imaginea lui Page era contrabalansată de aceea a femeei care îi furase punga și hainele.

*

„Sarah-Trimmins" plutea gâfâind, împinsă dela spate de vântul puternic.

In zare, se profila lanțul munților Californiei Inferioare.

Page, îmbrăcată în costum de pânză, se afla la cârmă. Atâta îi bătuse capul căpitanului încât acesta cedase. Căpitanul îi indica direcția și îi explică roza vân-

turilor, ca unui copil. Apoi își aprinse pipa și se depărtă cu convingerea că foarte curând o va auzi strigându-l să-i vină în ajutor. Dar se înșelă. Page se descurcă foarte bine.

— Este foarte ușor de condus, declară ea, ceva mai târziu.

— Nici vorbă, spuse căpitanul. Am ghicit imediat că te pricepi la corăbii atunci când i-ai tras o păruială lui Fouinard. Corabia asta ar putea o conduce și un copil.

Curând apăru și Hank. Era rândul lui să treacă la cârmă.

Văzându-o pe Page la postul de conducere, rămase cu gura căscată.

Ce îndrăzneală, își spuse el. Mai mare chiar decât aceea de a spăla vasele. Se amesteca prin urmare și la conducerea vasului!

Costumul de pânză a lui Page i se părea destul de indecent și îi șocase pudoarea lui de maniac religios.

— E rândul meu, îi spuse el, pe un ton aproape dușmănos.

Page îi cedă locul, cu regret. Ar fi

dorit să mai rămână la cârmă încă mult timp. Ori cine a condus un vas cu pânze va înțelege starea ei sufletească.

Scrută zarea și deodată deschise ochii mari ca să vadă mai bine, apoi strigă:

— Căpitane Trimmins! Drept înaintea noastră mai plutește o barcă!

CAP. XIII.

Un musafir pescuit în apa oceanului

Căpitanul își puse mâna streașină la ochi.

— E cineva în ea, spuse el. S'ar zice că este un naufragiat... un om abandonat în mijlocul oceanului... afară numai dacă nu este vreun individ care poftește să fie primit pe corabia noastră.

Page îi înțelese gândul. Făcea desigur aluzie la secretul chihlibarului și căpitanul voia să spună că n'avea chef să primească pe bord oameni cari să-și vâre nasul în treburile lor.

Căpitanul îşi puse binoclul la ochi şi proferă o înjurătură.

— In barcă este un tip care agită ceva. Afară de asta nu văd nimic în barca aceasta care nu măsoară mai mult de douăsprezece picioare. Hank, ne-am dus dracului! Este un tip care se află într'o barcă drept în faţa noastră! Ei bine, nu se va sui pe bordul corăbiei noastre. Il voiu îneca mai înainte de a avea timpul să se urce.

Page se abţinu să răspundă la această ameninţare dramatică. In cunoştea doar acum pe căpitan.

„Sarah” continua să gâfâe.

Când se apropiară de barcă îl văzură pe omul care încetase de a mai face semne, ţinând în mână o rangă dintre acele cari slujesc la abordat.

— Ţine o rangă în mână! strigă căpitanul. Hank, puţin tribord te rog! Continuă astfel mereu.

Când sosi lângă barcă, străinul agăţă ranga de corabie remorcându-şi micul său vas.

Individul era un tânăr purtând un pan-

talon de flanelă cenuşiu şi un tricou de lân˘. Era brunet şi avea faţa palidă.

— Ce faci aici? îi strigă căpitanul de pe punte. Ce doreşti şi ce vrei să faci?

Barca nu era dintre acelea cari aparţin vapoarelor ci era o barcă mică de culoare verde, fără catarg şi fără pânze. Un bu-toiaş care conţinea probabil, apă potabilă se afla la un capăt al bărcei. In barcă se mai afla un coş mexican cu provizii iar alături de omul din barcă se afla o carte legată în piele.

— Ce fac? repetă omul din barcă. Nu vezi? Mă agăţ de rampa dumitale cu ranga aceasta.

— Dar ce cauţi pe aici? îl întrebă Hank.

— Ia acolo, nişte femei, răspunse in-dividul râzând. Ce alta vrei să caut singur pe mare la patruzeci de mile depărtare de pământ plutind cu barca, Dumnezeu ştie unde? Haide! Ajută-mi mai bine s'o remorchez; merită osteneala să o salvez.

In ciuda persiflărilor sale şi a fap-tului că dacă oamenii de pe „Sarah" nu erau de treabă ei ar fi putut foarte bine

-l lase mai departe în mijlocul Oceanului fără să se mai sinchisească de el, ...age observă că omul din barcă ştia să ...ie stăpân pe situaţie. Era un american ...i judecând de pe accent, părea a fi din America Centrală.

In timp ce Hank menţinea barca în echilibru, omul le trecu pe rând, o mulţime de obiecte: cutii cu ţigări, cartea, un coş cu fructe, şi o pălărie de feutru care părea bună de dat la reformă.

Apoi trecu el însuşi pe bord.

Astfel se prezentă pe puntea corăbiei „Sarah-Trimmins", inginerul- şef al lui Central Pacific şi al altor întreprinderi de cale ferate a le cărui apuntamente se cifrau la zece mii de lire sterline pe an şi ale cărui beneficii de pe urma a tot soiul de alte afaceri nu le cunoştea decât fiscul şi uneori poate nici acesta.

Cât ai clipi din ochi, omul îşi aprinse o ţigare.

— Acum ridicaţi barca. Cel mai bun lucru ar fi să desfaceţi frânghiile de colo... dar staţi să vă arăt cum.

Page observă cu surprindere că nici căpitanul, nici Hank nu dădură semne de iritare, poate şi pentrucă străinul nu le dete timp să scoată o vorbă.

— Am luat-o dela El-Pazz pentru o croisieră de trei zile, explică el. M'am trezit cu un vânt puternic care mi-a rupt catargul şi mi-a luat pânza care nu observasem că este putredă. Am avut noroc că aţi trecut pe aici. Acum trageţi! Incet!...

Când barca fu ridicată pe bord, Hank se reîntoarse la cârmă şi corabia îşi continuă drumul.

— Cum te numeşti? întrebă căpitanul.

— Mettez Eustiss sau mai pe scurt, Bud, răspunse străinul. Cred că este de datoria mea să-ţi mulţumesc. Aş fi fost în mare încurcătură dacă nu v'aş fi întâlnit.

— Uf! Nu mie trebuie să-mi mulţumeşti ci lui Dumnezeu, spuse Trimmins.

— S'a făcut, răspunse Bud. Şi acum, încotro mergeţi?

— Voiu coborî pe coastă, spre Sud.

— Intr'un oraş? Faceţi negoţ?

— Nu.

— Sunteţi pescari?

— Nici.

Tonul căpitanului era sec.

— Atunci ce căutați?

— Un loc unde să vă pot depune pe uscat.

— Atunci virați și conduceți-mă la El-Pazz. Dacă nu aveți o destinație specială, vă este indiferent.

— Să mă îndrept iarăși spre Nord? Nici nu mă gândesc! V'am spus, că cobor spre Sud.

— In direcția aceasta, nu există nici o localitate care să-mi convină. Nu suntem departe de capătul Californiei Inferioare; pe aici nu există alt port de cât Todos Santos și nu am ce căuta acolo.

— Nici eu, spuse căpitanul și nici la El-Pazz nu am ce căuta.

— Ei drăcie!...

— Te rog să nu înjuri. Avem o fată pe bord.

Bud rămase cu gura căscată de uimire. Cum? Puștiul acela de lângă căpitan era o fată? Nu-și dăduse măcar osteneala de a o privi; nici acum când îi fusese atrasă atenția asupra ei, nu era sigur că

se află în fața unei fete. Infățișarea lui Page avea ceva care o făcea să pară ciudată.

— Oh! Scuză mă te rog, nu știam, îngăimă el încurcat.

Apoi părând că a uitat de fată, se adresă căpitanului pe un ton tranșant:

— Ei bine, dacă nu vrei să iei drumul înapoi spre El-Pazz și nici să acostezi la Todos-Santos, unde ai de gând să mergi? Sunt în concediu pentru două luni din cari numai o săptămână s'a scurs. Mai am la dispoziție șapte săptămâni. Am venit cu avionul până în portul Magdalena iar apoi am plecat la El-Pazz. Avionul meu se află acolo. Dacă nu vrei să mă conduci la El-Pazz, singur nu mă pot duce. Nu mă poți lăsa la Mazatlan pe coasta mexicană? Ași putea lua trenul care să mă ducă la Southern Pacific. Deranjul vi l voiu plăti, firește. Iată cartea mea de vizită. Sunt inginerul-șef al Companiei de drum de fer Central Pacific și mă numesc Eustiss.

Trimmins păru foarte surprins.

— Lasă-mă sa vorbesc mai întâiu cu

domnișoara. Așteaptă câteva minute.

Apoi o luă de braț pe Page și se depărtă puțin cu ea.

— Dece nu vrei să-l conduci la El-Pazz? întrebă Page.

— Pentrucă aș avea neplăceri. Nu vreau să mai cobor în nici un port de pe coasta asta sau de pe cea mexicană. Din cauza unei afaceri de contrabandă de parfumuri. Nu spun că le-am introdus eu. Nu spun nici că nu le-am introdus. Dar aceasta s'a întâmplat acum vre-o zece luni și meridionalii ăștia nu uită nimic afară de datoriile lor. Nu vreau să-mi termin restul zilelor la muncă silnică într'o mină de aramă. Iată dece.

— Atunci ce vrei să faci cu el?

— Nu există altă soluție decât să-l asvârl peste bord sau să-l iau cu noi.

— Atunci ia-l.

— Și chihlibarul?

— Nu este nevoie să știe despre ce-i vorba. In orice caz, cred că putem avea încredere în el.

— Așa cred și eu. Pare un om foarte

bine şi dacă consimţi, îl luăm cu noi. Părerea lui Hank nu contează.

Apoi căpitanul se apropie de Eustiss.

— Iată ce am hotărît ,spuse el. Nu te pot duce la Mazatlan. Mă îndrept spre un punct al Mexicului unde nu există nici un oraş şi nici un loc unde să te pot depune pe uscat întrucât în regiunea aceea sunt numai stânci şi nici o casă de locuit. Dar dacă primeşti să ne însoţeşti fără a pune întrebări te putem lăsa la Avalon când ne vom întoarce.

— Spune-mi te rog, care este numele dumitale?

— Căpitan Trimmins.

— Ei bine, căpitane, nu-ţi voiu pune decât o singură întrebare: puţin îmi pasă dacă faci contrabandă de spirtoase, dacă whisky-ul e bun; nu-mi pasă nici dacă te ocupi cu pirateria; un singur lucru însă nu aş putea accepta: contrabanda de stupefiante. Nu-i vorba de aşa ceva?

— Deloc. Drept cine mă iei?! Nu-i nici măcar vorba de spirtoase ci de nişte mărfuri speciale. Eşti satisfăcut?

— Oh! Perfect. Totul îmi este indiferent

de vreme ce nu-i vorba de cocaină sau opium.

— Iti mai cer un singur lucru, spuse căpitanul. Să păstrezi la întoarcere, cel mai mare secret despre cele ce vei vedea.

— Asta se'nțelege. Nu vorbesc niciodată despre afacerile altuia. Nu mă interesează.

— Atunci, suntem de acord. Iți pot pune la dispoziție un pat în cabina posterioară. Ce zici? Oh! Mâncarea n'ai decât să ți-o plătești dar te avertizez, că „Sarah-Trimmins" nu i un vas pentru turism.

CAP. XIV.

Bud și Page

Inainte de apusul soarelui, d. Eustiss vizită corabia de sus până jos.

Până seara, sfârși prin a cunoaște istoria corabiei și el manifestă atari cunoștințe în arta construcțiunii navelor încât căpitanul rămase încântat. Tot până seara, Bud află tot ce se putea spune despre căpitanul Trimmins, despre Page și chiar și despre Hank.

Acesta nu părea încântat de prezența pe vas a lui Bud.

In ce privește pe Page, ea era înciudată pe căpitan că nu-i spusese din capul locului dece nu îndrăznește să acosteze într'unul din porturile Californiei Inferioare sau a Mexicului.

Cu Bud ea vorbi pentru prima oară abia a doua zi după ce trecuseră de Capul Saint-Lucas și se îndreptaseră spre coasta mexicană.

Hank era jos și căpitanul la conducere. Ea ședea pe puntea din față ocupată să repare ciorapi când Bud veni să se așeze lângă ea.

— Te deranjez? o întrebă el.

— Deloc.

— Bine că am găsit cu cine să mai stau de vorbă. Căpitanul și Hank nu prea sunt vorbăreți. Ați făcut o călătorie frumoasă dela San-Francisco?

— Da.

— Ești englezoaică, nu i așa? Se ghicește după accent. Cum găsești San-Francisco?

— Orașul mi-a plăcut, răspunse Page râzând, dar n'aș dori să stau mult în el.

— Dece?

— Pentrucă acolo, viața e ciudată.

— Ciudată? In ce sens?

— N'aș putea să-ți spun. Mai întâiu, oamenii sunt atât de ocupați. Apoi, nu te poți mișca fără să ți se întâmple ceva. Venisem să mă odihnesc o zi sau două înainte de a mă reîntoarce în Anglia și acum, iată unde mă aflu.

— Cum ai ajuns aci?

— Printr'o simplă întâmplare.

Ea îi povesti întâmplarea cu Jannis, cu ziarul găsit și cele ce urmară.

— D-ta știi cum mă cheamă: Eustiss zis și Bud. Vrei să-mi spui numele dumitale?

— Beumont zisă și Page.

— Page?

— Este unul dintre pronumele mele. Toată lumea mă numește astfel.

— Este un nume foarte frumos. Cred că-mi vei da voie să fac ca toată lumea: te voi numi Page. Spune-mi, nu găsești

că tovarăşul căpitanului este un individ caraghios?

— Cine? Hank?

— Da. Azi dimineaţă l'am întâlnit pe când coteam după Capul Saint Lucas. L-am întrebat încotro ne îndreptăm şi ştii ce mi-a răspuns? „Spre mântuire".

— Hank este foarte religios.

— Aşa mi s'a şi părut. Dar să-i fi văzut mutra: s'ar zice că are ceva împotriva mea.

— Tot astfel se poartă şi cu mine dar cred că n'o face intenţionat. Aşa îi este caracterul. E un om ciudat. Am impresia că mă dezaprobă.

— Cum aşa?

— Cred că, după părerea lui, o femeie nu are dreptul să se îmbrace bărbăteşte şi că nu i se cade să se ocupe de treburi cari îi incumbă bărbatului. Hank este foarte rigid şi succeptibil. Imi aminteşte de o mătuşă bătrână care era tot atât de exclusivistă.

In acel moment, trecu Hank. Ii văzu dar întoarse capul după ce avusese grije

să-i arunce lui Page o privire de dezaprobare.

CAP. XV.

Intermezzo

Sfătuit de Page, care se împrietenise cu inginerul, căpitanul Trimmins, expuse noului venit motivul acestei călătorii și și speranțele de îmbogățire pe care le aveau.

Bud însă îl tachină, aducând unele acuzații lui Riley.

— Habar n'ai despre cine vorbești, protestă Trimmins. Riley era un marinar loial.

Mai înainte ca el să poată continua, Page exclamă:

— Priviți! O mică corabie!

Cu toții se uitară și văzură într'adevăr un mic vas cu pânze care se apropia venind dinspre Sud.

Căpitanul mormăi câteva cuvinte și-și văzu de treabă la cârmă.

CAP. XVI.

Pe coasta pustie

La prânz, coasta se zări foarte distinct. Coline scunde coborau până la ţărm puternic luminate de razele soarelui cari le scălda ariditatea. Pe măsură ce corabia se apropia de uscat, se zărea ţărmul; o plaje nisipoasă şi atâta tot.

„Sarah” plutise spre Nord-Est şi scurtase drumul astfel că se aflau în golful californian iar plaja aceasta protejată de peninsula Californiei Inferioare nu era expusă valurilor mari ale Pacificului.

Căpitanul observă acest fapt şi cârmi mai puţin spre nord.

— Am ajuns! exclamă căpitanul. Nu-i chip să te'nşeli. Iată stânca cea mare. Şi să mai spui că Riley m'a înşelat! adăogă el uitându-se triumfător la Bud.

— Cred că totul merge strună, răspunse acesta. Stânca aceasta este un adevărat indicator. Dacă nu mă înşel, se zăreşte chiar şi valea despre care vorbeai.

— Aşa este, şi substanţa se mai află

la locul ei dacă n'a trecut altcineva pe aici înaintea noastră.

— Mă întreb, ce caută cei de colo? spuse Hank arătând cu mâna spre direcția de unde se apropia micul vas pe care îl zărise Page.

— Este o goeletă, declară căpitanul după ce scrută zarea. Pare să fie un vas de pescuit rechinii.

— Rechinii nu se pescuiesc pe aici, obiectă Hank. Nu suntem în baia Magdalena.

„Sarah" își continuă drumul. Ei aveau altceva de făcut decât să se ocupe de vase străine.

La ora patru după amiază, ancorară în mijlocul unei regiuni cu desăvârșire pustie.

Deodată, căpitanul exclamă:

— S'o ia dracu de goeletă! Se ține ca scaiul după noi! Se apropie!

CAP. XVII.

Corabia misterioasă

Clandestini, aproape că nu mai existau; regulamentele vămii și telegrafia fără fir

făcuseră contrabanda aproape imposibilă. Totuşi pe coasta Mexicului şi a Californiei Inferioare, unele mici vase continuau un comerţ ilicit.

Vasul care se apropia, era pur şi simplu o rablă. Unul dintre acele vase capabile de a stârni curiozitate prin vechimea şi construcţia cu totul demodată.

Numele micei corăbii era „Harpa Islandei", un nume tot atât de caraghios ca şi toată înfăţişarea ei. Acest nume era acum vizibil căci corabia se apropiase bine de „Sarah".

O barcă fu lansată şi doui oameni coborîră în ea de pe „Harpa Islandei" vâslind spre „Sarah".

— Să mă lăsaţi pe mine să mă'nţeleg cu oamenii aceştia, spuse căpitanul Trimmins.

Când barca fu aproape, căpitanul se adresă oamenilor dintr'însa:

— Allo! Ce vânt vă aduce încoace? Nu v'am întâlnit niciodată pe meleagurile astea? Urcaţi! îi îndemnă el, când barca celor doui acostă. Vasul meu se numeşte „Sarah-Trimmins" şi venim dela San-Fran-

cisco într'o călătorie de agrement. Cine sunteţi voi?

— Sunt căpitanul Kelly şi vasul meu se numeşte „Harpa Islandei". Venim din baia Magdalena pentru o afacere personală. N'aţi întâlnit cumva din întâmplare o corabie cu trei catarge, navigând spre Sud?

— — Nu.

— Păcat. Oricum, sunt fericit că v'am făcut cunoştinţă. Ai o corabie frumoasă, căpitane, adăogă Kelly examinând echipajul.

Explicaţia călătoriei de agrement părea plauzibilă căci Bud se afla în neglijeu iar pe bord aveau şi o fată.

— Oh! Ce frumoasă corabie! continuă Kelly cu complimentările. Am admirat-o de departe. La drept vorbind, aş fi crezut că este mai mare. Dar are linie şi pluteşte minunat.

Tot vorbind, cei doi se îndepărtară.

Bud şi Page îi urmăriră cu privirile, apoi fata întrebă:

— Ce părere ai despre omul acesta?

— Nu ştiu ce să cred. S'ar spune că este un colportor devenit marinar, unul

dintre acei indivizi cari îţi bat la uşă ca să-ţi propună să cumperi chilipir o marfă pe care susţin că ar avea-o de contrabandă. Dar n'am impresia că este un om rău.

In acest timp, căpitanul făcea onorurile casei arătându-i mosafirului întreaga instalaţie a corăbiei.

Kelly se arătă extaziat spre marea satisfacţie a lui Trimmins.

La vederea bogatelor provizii de pe corabie, Kelly îl felicită pe Trimmnis pentru norocul de a avea pe bord nişte călători atât de bogaţi într'o croisieră de plăcere.

— Pasagerii d-tale, îi spuse el, au nimerit-o bine pe „Sarah-Trimmins". Corabia este de o construcţie foarte solidă. Păcat că nu pot spune acelaş lucru despre „Harpa" mea. Pe drum, a suferit o mică avarie şi va trebui să muncesc spre a pune vasul la punct. Deaceea am şi ancorat aici.

— Şi cât timp o să-ţi ia reparaţia? îl întrebă căpitanul Trimmins, plictisit de acest incident.

— Două sau trei zile, răspunse Kelly. Trebue să scoatem apa din cală. Noroc că avem asupra noastră o pompă de care vom putea să ne servim.

Trimmins nu răspunse. Reveniră pe punte și Kelly își luă rămas bun.

După plecarea acestuia, căpitanul Trimmins se adresă tovarășilor lui de călătorie:

— Mare comedie, le spuse el. „Harpa" va rămâne aici vre-o săptămână spre a fi pusă la punct. Acest incident este cât se poate de supărător.

— Vrei să spui, că va trebui să așteptăm o săptămână înainte de a putea ridica marfa? întrebă Bud.

— O săptămână? interveni Page. Nu. In cazul acesta n'avem decât să nu ne sinchisim de prezența lor. Eu sunt de părere să debarcăm și să pornim în căutarea substanței. Ei nu ne pot face nici un rău. Noi snutem patru și ei numai trei.

— Kelly mi-a spus că are nevoie de două-trei zile dar eu știu că atunci când începi să repari o asemenea rablă, nu scapi cu una cu două. Și dacă cumva s'ar întâmpla ca „Harpa" să li se scufunde

de sub picioare, va trebui să-i luăm şi pe ei.

— Ar fi mai bine, să plecăm înainte ca vasul lor să se scufunde. Domnişoara Page are dreptate. Cel mai bun lucru este să debarcăm mâine şi să ne vedem de treabă. Dealtfel ei vor fi destul de ocupaţi şi nu vor avea timpul să ne supravegheze.

— Ai dreptate, d-le Bud. Vom pleca mâine, trei dintre noi, unul rămânând pe bord ca să vadă de corabie.

După ce luară masa, pe înserat, Page se aşeză pe punte alături de Bud, ca să admire peisajul şi cei doui tineri rămaseră multă vreme alături.

PARTEA DOUA

CAP. I.

Expediţia

A doua zi, Page fu cea dintâiu care se deşteptă. Când se întâlniră cu toţii, ea întrebă:

— Când coborâm pe uscat?

— Imediat după ce terminăm cu gustarea de dimineață, iar Hank rămâne pe bord, decretă căpitanul.

Hank nu păru deloc încântat de această hotărîre. Vru să protesteze dar căpitanul îl puse imediat la locul lui..

Lansară barca pe apă și căpitanul, Page și Bud, vâsliră cu putere spre țărm.

— Ce va spune Kelly văzându-ne coborând? întrebă Bud.

— Nimic. I-am lăsat vorbă lui Hank să le spună că am plecat într'o excursie, declară căpitanul.

Ajunși pe uscat, căpitanul Trimmins scoase schița din buzunar și constată că Riley menționase cu exactitate fiecare porțiune de teren.

Căutară totuși multă vreme, dar nu găsiră grota.

Disperară aproape.

Făcură cale întoarsă cu gândul să reînceapă căutarea dela capăt.

Să fi mințit oare Riley? Era exclus. Mărturia bunei lui credințe era schița pe

care căpitanul o avea în mână și pe care regiunea era însemnată cu exactitate.

Atunci care să fie cauza pentru care nu dădeau peste grota căutată?

Deodată, Page își aminti de povestea „Cărăbușului de Aur" a lui Edgar Poe, pe care o citise nu de mult. In povestea aceea era vorba de o comoară care nu putea fi găsită decât dacă deasupra locului unde ea se afla îngropată, se lăsa să cadă un cărăbuș de aur atârnând de un fir de ață ce trebuia să coboare prin ochiul unui cap de mort spre a indica cu precizie locul de unde trebue începută măsurătoarea. Omul însărcinat cu această operație era cât pe ce să găsească un drum greșit deoarece în loc să coboare ața prin ochiul stâng al capului de mort, o coborîse prin ochiul drept.

Oare nu tot astfel greșiseră și ei? In loc să cotească spre stânga, cotiseră spre dreapta, așa cum indica schița, pentrucă socotiseră dreapta venind din spre țărm. Nu cumva trebuia urmată direcția invers, adică mergând spre țărm?

Page le ceru celorlalți s'o urmeze și

porniră iarăşi la drum, cotind de data aceasta spre stânga.

După vreo două sute de metri dela ultima cotitură, Page se opri brusc: în faţa lor se afla peştera căutată.

Cu multă precauţiune, intrară înăuntru. Era o grotă mare, parcă anume făcută ca să slujească de depozit pentru mărfuri.

Aci, la adăpostul unei eşituri a stâncii, sub o grămadă de paie pe care o dădură cu grije laoparte, găsiră, învelite în pânză, treizeci de pachete voluminoase.

Domni o scurtă tăcere.

Căpitanul Trimmins fu primul care o rupse.

— Drace! exclamă el, fericit, în timp ce Page pipăia cu înfrigurare pachetele spre a se încredinţa că nu visează.

CAP. II.

Aventura lui Hank

După plecarea celor trei, Hank roboti câtva timp prin bucătărie apoi îşi luă

concertina și se urcă pe punte. Acolo se așeză comod și începu să cânte.

Câteva minute mai târziu, Hank auzi sgomotul unor lopeți. Se plecă peste punte și-l zări pe Kelly acostând cu barca lângă corabie.

— Putem să ne suim pe bord? întrebă el.

— Căpitanul mi-a interzis să primesc lume în timpul lipsei lui, răspunse Hank.

— Bine. Nu-i nimic, spuse Kelly. Auzind muzica, voiam să o ascultăm mai deaproape. Dar dacă nu putem veni pe bord, ceeace, în lipsa căpitanului, este foarte explicabil, vino dumneata la noi. Am fi fericiți să ascultăm un mic concert. Cânți foarte frumos și nouă ne place muzica.

— Nu pot, declară Hank, mișcat însă de a constata că muzica lui este apreciată.

— Nu fii copil, îl încurajă Kelly. Cine se va atinge de corabie în pustietatea asta? Vino cu noi. Nu avem întotdeauna ocazia să ascultăm asemenea muzică.

Hank nu mai ezită.

Își luă concertina și coborî în barca lui Kelly.

Când ajunse pe puntea „Harpei", îl întrebă:

— Ați terminat cu pompatul apei? Nu v'am mai auzit lucrând azi.

— Nu, Am golit toată apa și sperăm ca acum va merge și fără să mai pompăm.

— Tot ce se poate. Oricum, eu n'aș fi încântat deloc să călătoresc pe o asemenea corabie.

— Bah! Te vei obișnui repede, ripostă Kelly. Incearcă puțin să pompezi; vei vedea cât este de ușor.

Hank puse laoparte concertina și se apucă să pompeze. Era destul de greu.

— E mai lesne firește, să mânuiești un instrument muzical, recunoscu Kelly, văzându-l lucrând. Acum îți poți da mai bine seama cât avem de suferit, noi cari suntem atât de săraci în timp ce dumneavoastră faceți croisiere pe yachturi confortabile, înzestrate cu băi și alte instalațiuni moderne...

Să lăsăm asta, spuse Hank, acru.

...Și picknickuri, în orice caz, insistă Kelly. I-am văzut debarcând azi dimineață, încărcați cu provizii pe o lună. Așa este în-

totdeauna când ai deaface cu bogătași. Presupun că asta rentează.

Kelly o luă înainte, urmat de Hank și de cei doui oameni ai lui Kelly cari veneau în urmă.

CAP. III.

O răpire îndrăzneață

— Eram sigură, spuse Page. Știam că Riley n'a mințit.

— Nu înțeleg însă, ripostă căpitanul, ce l'a determinat să-mi indice drumul spre dreapta în loc spre stânga.

— Poate că a confundat stânga cu dreapta sau poate că voia să spună, că poziția trebue căutată cu fața spre mare, încercă Page să-l lămurească.

Bud era foarte surprins. Căpitanul în loc să zburde de bucurie, era preocupat de o chestie atât de măruntă acum după ce găsiseră comoara.

Lui încă nu i venea să creadă că în pachetele acelea se află într'adevăr substanța căutată.

Bud scoase unul din pachete la lumină și abia după ce îi cercetă conținutul se convinse că găsiseră comoara.

Nimic nu-i mai ușor de recunoscut ca chihlibarul cenușiu. Este o materie compactă, de culoare albă-cenușie cu o ușoară nuanță verzuie din loc în loc și străbătută ici, colo de vinișoare roșietice.

— Douăzeci de dolari uncia, declară căpitanul. Cred că marfa merită cinci sute de mii de dolari ca nimic. Și când te gândești că această comoară aștepta aci liniștită în timp ce proprietarul ei se lupta cu moartea. Bietul Riley! A fost un om de treabă.

— Acum, propuse Bud, să ne așezam puțin și să ne gândim ce avem de făcut. Ceeace mă îngrijorează este prezența tipilor de pe goeletă.

— Oh! Sunt inofensivi, fu de părere căpitanul. Kelly pare un om bine și nu-i găsesc nici un cusur în afară de mizerabila lui navă.

— Cu toate acestea, mă întreb ce vor zice când ne vor vedea cărând marfa pe bord?...

— Şi eu mă'ntreb, spuse Page, muşcând dintr'un biscuit. Ori ce ai spune, mie nu-mi inspiră încredere nici el, nici oamenii lui. Mai ales chiorul acela...

— Iată cum sunt femeile! exclamă căpitanul. Un biet nenorocit rămas infirm de pe urma vre-unui accident...

— Ba mie îmi face impresia că infirmitatea lui se trage de pe urma unei lovituri.

— Indiferent din ce cauză provine, eu nu-i fac un cap de acuzare din această infirmitate. Dar să revenim la chihlibar. Trebue să găsim un mijloc de a-l tranporta. S'ar putea să treacă două-trei zile până ce „Harpa" să fie în stare să ridice ancora şi cred că nu-i bine să lăsăm substanţa aci până atunci, spuse căpitanul.

— Să mergem pe bord şi să revenim când se va întuneca, dumneata, Hank şi eu, ca să ridicăm pachetele, propuse Bud. In modul acesta vom putea ridica ancora mâine dimineaţă, fără să ne sinchisim de ceilalţi.

— Totuşi, spuse Page, de unde putem

ști dacă venind încoace nu am fost urmăriți de cineva? De mexicani...

— Ori de chinezi, o întregi Bud, glumind. E drept că aceștia nu vorbesc englezește...

— Nu-i vorba de asta, spuse Page înciudată.

Apoi nu mai scoase nici un cuvânt.

Mica lor ceartă trecu neobservată de căpitan.

— A părăsi un lucru, înseamnă a-l pierde, declară el sentențios, indiferent dacă este vorba de o femeie, de un sac sau de parale, fără să mai vorbim de chihlibar. Cu sau fără voia lui Kelly, voiu transporta marfa pe bord.

Page nu făcu nici o obiecție.

Bozumflată de contrazicerile lui Bud, ea nici nu-și dete seama că prin tăcerea ei consimte la o expediție foarte riscantă. Rațiunea îi spunea că Bud avea dreptate. Văzându-i încărcați cu pachete, Kelly va bănui desigur că aduc ceva prețios. Cel mai bun lucru era să urmeze sfatul lui Bud. Dar amorul ei propriu, jignit, o

împiedecă să spună ceeace gândea și reaua ei dispoziție se accentua.

— Să mergem, spuse căpitanul. Eu și d. Bud vom lua câte un balot și vom lucra astfel până ce le vom transporta pe toate.

Page protestă și ceru insistent ca să care și ea un balot.

In cele din urmă, căpitanul consimți.

Când marea apăru în raza lor vizuală, Trimmins se opri brusc și exclamă:

— Mii de bombe!... Ce l-a determinat pe Hank să mute locul de ancorare al corăbiei?

„Sarah" cu pânzele fâlfâind în vânt se îndepărta de plaje.

— Barca a dispărut! strigă Bud. Iat-o legată de „Harpa". Ce 'nseamnă asta?

Abandonară baloturile în nisip și alergară la țărm.

Barca pe care o lăsaseră acolo, plutea alături de corabia lui Kelly în timp ce „Sarah" dispărea în larg. Ei putură observa, că nava lui Trimmins era condusă de trei oameni.

— Au furat-o! spuse căpitanul. Mize-

rabilul de Kelly! Au răpit-o şi ne-a lăsat nouă, rabla lui.

CAP. IV.

O mână de maestru

Bud era de aceeaşi părere. Toţi trei rămaseră consternaţi de această lovitură.

Dar ce devenise Hank? Probabil că se ascunsese pe undeva în fundul vasului.

Nu era deocamdată nimic de făcut. Mai târziu, când vor fi ajuns în apele americane vor putea depune o plângere contra lui Kelly pentru acest fapt.

Aveau însă neapărată nevoie de barcă dacă voiau să ajungă până la „Harpa" care era ancorată mai departe de ţărm.

Bud făcu un gest hotărît. Lepădă haina şi intră în apă.

După câteva minute, Bud se apropie cu barca de ţărm.

— Să plecăm mai repede! le strigă el. Cineva se află pe corabie şi se pare că loveşte cu picioarele de podea.

Mai întâi, să încărcăm chihlibarul, ripostă căpitanul.

Când ajunseră pe corabie, nu zăriră pe nimeni pe punte dar din cală se auzeau distinct, sgomotele produse de un om care se sbătea.

Coborîră şi îl găsiră pe Hank legat cobză.

Când îi desfăcură legăturile, Hank le povesti cele ce i se întâmplaseră. Fusese invitat să cânte şi odată ajuns în fundul vasului, echipajul lui Kelly se năpustise asupra lui şi sub ameninţarea revolverului îl silise să semneze un document prin care atesta că vânduse de bună voie corabia lui Trimmins pentru suma de o mie de dolari şi în schimbul „Harpei" cedată de căpitanul Kelly. Banii bineînţeles că nu-i primise.

Furia căpitanului nu mai cunoştea margini.

— Linişteşte-te, îl consolă Bud. Bine cel puţin că ne-a lăsat „Harpa" ca să putem părăsi aceste meleaguri. Vânzarea, nu are nici o valoare căci a fost făcută prin forţă.

— Da, dar până să l ajungem pe Kelly, acesta poate vinde nava mai departe și atunci lucrurile se complică. Toată vina o poartă Hank.

— Aș vrea să știu ce ai fi făcut în locul meu, spuse acesta dacă te ai fi trezit sub amenințarea unui revolver?

— Nu de asta vorbesc ci de faptul că ai făcut prostia să părăsești corabia.

— Dacă nu m'aș fi dus eu la ei ar fi venit ei la mine. Erau trei și eu eram singur.

Cei patru porniră să cerceteze nava.

Ab'a acum își deteră seama cât de șubredă era corabia lui Kelly. Culmea era că pe „Harpa" nu existau decât puține alimente de proastă calitate. Fără să mai vorbim de lipsa de confort...

— Va trebui să pompăm până la Avalon, declară căpitanul după ce terminară cu inspecția corăbiei. Să sperăm că pompa este în bună stare.

Apoi, căpitanul se duse să examineze pompa.

Bud și Page, rămași singuri, îl urmară un timp cu privirea.

— Chestia este foarte neplăcută, spuse Bud. Dacă Trimmins nu ar fi atât de încăpăţânat, am merge la El-Pazz care este mult mai aproape.

— Nu se poate, explică Page. Cum părătorii noştri se află la Avalon.

— Şi crezi că la El-Pazz, nu se găsesc cumpărători destui?

— Căpitanul zice că nu.

— Habar n'are.

— Ba el ştie mai bine.

— Se'nşeală.

— Ba nu.

— Constat că iar îţi arde de ceartă cu mine.

— Nu eu provoc, ci dumneata.

— Bine. Dacă îţi place atât de mult, n'ai decât să mergi la Avalon. Să ştii însă că acolo vor râde şi gâştele de noi.

— Dece?

— Vei vedea.

— Spune-mi fără frică.

— Avalon este un port unde vin numai milionari. Alături de yachturile lor ancorate acolo, rabla asta a lui Kelly va stârni senzaţie.

— Nu-i nimic, spuse Page. Asta mă va amuza.

O jumătate de oră mai târziu când tocmai se pregăteau de plecare, căpitanul scoase un strigăt şi le arătă cu degetul spre Sud. Din direcţia aceea se apropia un vapor care avea un singur coş.

CAP. V.

„La Cafetirèe"

— Am impresia că este un vapor al vămii şi noi nu avem nici documente şi nici jurnal de bord. Blestematul de Kelly le-a luat cu el. Hank! comandă căpitanul, du-te jos şi ascunde pachetele cu chihlibar printre vechiturile din cală. Dacă le găsesc indivizii cari se apropie, cine ştie dacă nu ni le confiscă.

Vaporaşul se apropia din ce în ce mai mult.

— Este un vas de patrulă, constată Trimmins. Cunoaşte coasta cum ţi-ai cunoaşte buzunarul. Poate să nu fie al vămii dar este cu siguranţă mexican. Cunosc

puţin limba spaniolă şi dacă nu este un vas al vămii sper să scăpăm basma curată.

Când fu aproape de tot de corabia lui Trimmins, de pe vaporaşul care se numea „La Cafetière" fu lansată o barcă în care luaseră loc patru marinari şi doi ofiţeri şi care se îndreptă spre „Harpa Irlandei".

După ce barca acostă alături de corabie, pe bordul navei lui Trimmins se urcă un omuleţ iute, având în mână un revolver uriaş.

Fără să salute, el se adresă căpitanului:

— Mă aflu pe vasul care se numeşte „Harpa Irlandei" nu-i aşa, căpitane Kelly? In sfârşit am pus mâna pe dumneata! De data aceasta nu ne vei mai scăpa.

— Să te ia dracu! strigă căpitanul Trimmins. Eu nu sunt Kelly! Kelly mi-a furat corabia si a fugit cu ea!

Intre timp, apăru pe punte şi celălalt gradat împreună cu doui dintre marinari. Toţi erau înarmaţi.

Bud îl luă deoparte pe Trimmins şi-i spuse:

— Ascultă, căpitane! Este inutil să

luăm la hartă cu ei. Mai bine să încercăm s-o scoate la capăt, cu binele. Acum cred că îţi dai seama dece a făcut Kelly acest schimb. Era urmărit, cine ştie pentru ce...

Apoi Bud se adresă ofiţerului.

— Senor Caballero, spuse el într'o spaniolă aproximativă. Kelly plecat, Levantos.

Cu un gest îi arătă marea apoi pe căpitanul Trimmins.

— Acesta este căpitanul Trimmins, continuă el, cetăţean american. Americano şi eu mă numesc Eustiss. Această domnişoară este engleză.

Dar ofiţerul nu-l mai asculta. El şi oamenii lui luară în posesie „Harpa" şi Trimmins împreună cu însoţitorii lui se văzură prizonieri.

— Este inutil să ne opunem, spuse Bud. Trebue să rămânem liniştiţi şi să ne purtăm politicos. Aud că tipul a comandat să se dea drumul pânzelor. Se pare că ne obligă să urmăm vaporul.

Toate acestea se întâmplară ca prin vis.

Bud se apropie de ofiţerul mexican şi

intră în vorbă cu el. Apoi reveni să le comunice celorlalţi ce aflase.

— Vaporaşul acesta nu este mexican ci aparţine unui alt stat de pe coastă. Oamenii aceştia au o convenţie cu Mexicul spre a vâna pe indivizii de teapa lui Kelly. Ofiţerul nu-mi pare a fi un om rău. Să rămânem liniştiţi până ni se va ivi prilejul ca să evadăm.

In acest timp, căpitanul Trimmins fu solicitat de ofiţer să preia conducerea corăbiei ţinându-se după vaporaş iar pe bord rămaseră doui marinari pe cari căpitanul îi văzu luând loc pe punte şi începând să joace o partidă de cărţi.

— Ia te uită la ei, spuse Trimmins înciudat. Dumnealor se distrează de parcă ar fi pasageri în timp ce noi trebuie să mânăm corabia pentru ei. Nu le lipseşte decât o cafea...

— Crezi că le place? întrebă Bud.

— Ba bine că nu. Arămii ăştia nu pot trăi fără cafeluţă.

— Aşa? Ei bine, le voiu da eu cafeluţă, spuse Bud enigmatic. Aşteaptă nu

mai puţin! Căpitanul lor mi-a spus că vom merge până la Croton.

— Cum îl chiamă pe ofiţer? întrebă Page.

— Sublocotenent Diaz, răspunse Bud.

CAP. VI.

Fuga

Până la prânz, nu se mai ocupară de intruşii de pe „Harpa".

Făcură cu schimbul la cârmă, în timp ce Hank se strădui să prepare o masă împărătească. De data aceasta, el nu mai respinse sfaturile lui Page în materie de artă culinară.

La ora mesei, cei doui marinari împreună cu sublocotenentul Diaz, fură poftiţi la masă.

Li se servi tot ce aveau mai ales pe bord. Intre altele şi două sticle întregi cu whisky. Băutura făcu minuni. In timp ce căpitanul Trimmins şedea la cârmă iar Hank servea masa, Page şi Bud ţinură companie mosafirilor. Curând însă ei se

retraseră spre a-l înlocui pe rând pe căpitan.

In timp ce se aflau pe bord, în încăperea unde marinarii continuau ospățul, se'ncinse o petrecere în lege. De mai multe ori, căpitanul Trimmins fu solicitat să ia parte la ospăț dar în cele din urmă se pare că mosafirii uitaseră de el. Gălăgia lor devenea aproape infernală. Dela cântece, ajunseră la o sgomotoasă discuție care degenera, nu se știe din ce.

După ce ajunsese la paroxism, către seară, gălăgia începu să se domolească până se făcu tăcere deplină.

Atunci, Bud și Page coborîră împreună cu Trimmins lăsându-l pe Hank la cârmă.

In sala unde se ținuse ospățul, un spectacol oribil li se înfățișă ochilor. Marinarii și Diaz, beți turtă, căzuseră sub masă și dormeau de-avalma unul peste altul. In căzătura lor, răsturnaseră pe jos toată vesela.

Intre timp se întunecase deabinelea și vaporașul care o luase înainte dispăru din raza lor vizuală.

Mai întâiu, căpitanul Trimmins îi d

zarmă pe marinari. Apoi se consultă cu Bud şi Page asupra celor ce aveau de făcut.

Pe cei trei oameni, îi urcară pe punte şi apoi căpitanul dădu ordin ca să cârmească corabia spre răsărit.

— Crezi că vaporaşul va reveni? întreba Page.

— Nu. Echipajul lor îşi inchipuie că Diaz şi însoţitorii lui ne ţin sub supraveghere şi că îi urmăm. Mâine dimineaţă, îi vom depune pe Diaz şi pe cei doui marinari pe uscat şi noi ne vom vedea de drum.

— Eu n'am nici un amestec în treaba asta, declară Hank. Ia uitaţi-vă la nenorociţii ăştia.

— Ce nenorociţi? spuse Bud. Dar, deşteptule, nu-i mai bine aşa decât să fi rămas sub ameninţarea revolverelor lor?

— Domnule, mă insulţi, protestă Hank, indignat.

— Nu mai spune!

— Vă rog să nu vă mai certaţi, se amestecă Page.

— Cum să nu mă cert? spuse Hank.

Sunt indignat să te văd amestecată și pe dumneata în chestia asta. Am auzit bine când ai spus să li se dea de băut, adăogă el înainte de a pleca.

— Pe legea mea! exclamă Bud. Dintre toți idioții pe cari i-am întâlnit în viață nici unul nu-l depășește pe Hank.

— Nu-i idiot, răspunse Page. Dumneata nu l înțelegi. El este un adversar convins al băuturilor alcoolice și găsesc că asta este foarte frumos din partea lui chiar și în împrejurarea de față.

Bud râse cu hohote.

— Dece râzi? întrebă fata.

— De ceeace a spus adineaori: că este indignat să te știe amestecată în chestia asta.

— Și ce-i de râs, mă rog?

— O! nimic. Se pare că se gândește mult la d-ta.

Page își reținu mânia pentru această observație.

— Mă duc să mă instalez la cârmă, spuse ea. N'ai decât să te duci să mănânci ceva și să-mi dai pace.

— Imi pare rău că te am supărat, declară Bud.

După plecarea acestuia, Page se gândi la Hank care lucra de zor la pompă. Purtarea lui îl determinase pe Bud să-i spună aproape deschis că Hank este îndrăgostit de ea.

Lui Page îi părea rău, că nu-l pălmuise pe Bud pentru îndrăzneala lui...

Totuşi, când Bud reveni cu o mică gustare ea nu refuză această atenţie.

In timpul acesta, Hank continua să pompeze cu furie deşi nu era nevoie căci nu mai avea pentru ce.

CAP. VII.

O scenă hazlie

A doua zi dimineaţă, Hank şedea pe punte şi fuma liniştit. Page dormea într'un hamac iar Bud se afla la cârmă.

După ce termină de fumat, Hank îşi curăţă pipa apoi se adresă lui Bud:

— Cei trei marinari dorm. Auzi cum sforăie? Adineaori păreau morţi. Ce ai

făcut cu revolverele lor pe cari ţi le-a încredinţat căpitanul?

— Pe unul l-am asvârlit în mare şi pe celălalt l-am pus în buzunar, răspunse acesta

— Ce ai de gând să faci cu indivizii ăştia?

— Să-i depun pe uscat, dacă se va putea.

— Şi dacă nu se va putea?

— Ii vom asvârli în ocean, răspunse Bud, glumind.

— Ei bine, vei lua asupra d-tale această sarcină. N'am să-ţi dau nici un concurs, declară Hank. Este în contra religiei mele.

— Creer de pasăre ce eşti! îi strigă Bud. Iţi închipui că am vorbit serios? Şterge-o de aci!...

Hank îi întoarse spatele.

Bud dete din umeri. Intâlnise în viaţă mulţi oameni ciudaţi dar niciodată unul asemenea nepotului lui Trimmins.

Puţin mai târziu, apăru pe punte şi căpitanul.

— Bună dimineaţa! strigă el vesel.

Apoi îi examină pe marinarii adormiţi,

îl orândui pe Hank la pompă şi reveni la cârmă.

— Spune-mi te rog acum, îl întrebă Bud, ce ai de gând să faci cu oamenii de colo?

— Vaporaşul trebuie să fie departe, răspunse Trimmins. Călătorie sprâncenată! Pe oameni îi vom coborî într'o barcă împreună cu un sac cu biscuiţi şi un bidon mare cu apă şi îi vom lăsa să se descurce cum le-o plăcea, atunci când se vor deştepta.

— Eu n'am nici un amestec în treaba asta, declară Hank fără să fi fost întrebat.

— Şi cine susţine contrariul? întrebă Bud, agasat de stăruinţa prostească a lui Hank. Eşti un imbecil.

— Ia priviţi !! zise Hank. Mă tratează de imbecil, dumnealui?... Cine vorbeşte?

— Măgarul începe să urle! exclamă Bud, văzându-l pe Hank râzând batjocoritor.

Atunci Hank, aţâţat la culme îşi scoase haina şi îl provocă pe Bud la lupta,

— Vino, urlă el năpustindu-se asupra lui Bud.

— Desparte-i căpitane! strigă Page.

Dar acesta își vedea liniștit de treabă la cârmă.

— Lasă-i să se încaiere. Asta le va face bine, spuse el calm.

Dar lupta între cei doui care se luaseră la trântă rămase nedecisă căci deodată căpitanul le strigă:

— Atențiune! Se apropie o corabie.

Bud și Hank se despărțiră imediat și scrutară zarea.

— Vă amintiți, spuse căpitanul, că Kelly m'a întrebat dacă n'am întâlnit o corabie cu trei catarge?

— Da.

— Ei bine, corabia de colo are trei catarge. Se pare că Kelly avea întâlnire cu ea.

— Presupun deci, că echipajul ei va încerca să stea de vorbă cu noi.

— Asta presupun și eu, spuse căpitanul,

CAP. VIII.

O încercare neizbutită

— Dacă omul care este căpitanul corăbiei e un complice al lui Kelly s'ar putea sa avem neplăceri, declară căpitanul. Dar poate că mă înşel. Vom vedea imediat.

Schimbă direcţia corăbiei dar după câteva minute observară că şi corabia care se apropia schimbase direcţia şi că i urma.

Nu mai încăpea nici o îndoială că oamenii de acolo voiau să-i ajungă.

— Este inutil să ne eschivăm, spuse căpitanul. Sunt mai repezi decât noi.

— In ori ce caz, eu am cu ce să mă apăr, declară Bud, arătându-i revolverul ce-l luase unuia dintre marinari.

Căpitanul însă îi luă arma din mână, o goli de gloanţe şi apoi i-o restitui.

— A te sluji de ea fără să tragi este mai bine, îl sfătui el.

Bud recunoscu avantajul acestui sfat. La ce bun să complice lucrurile?

— Dacă vor deveni agresivi, Page va coborî în cabină, spuse Bud.

— N'am de loc poftă să mă ascund, răspunse fata.

—Poate rămâne foarte bine pe punte, declară căpitanul. Nu se va întâmpla nimic grav Oamenii de colo nu mă sperie.

Nu trecu mult şi corabia îi ajunse din urmă.

Echipajul de pe corabie, coborî într'o barcă împreună cu două baloturi şi acostară lângă „Harpa".

Unul dintre oamenii din barcă, mai răsărit şi care părea a fi conducătorul, se urcă pe punte.

— Iată medicamentele, căpitan Kelly, strigă el, în timp ce se căţăra sus.

Cele două baloturi fură urcate pe bordul „Harpei" apoi individul ceru dolarii.

— Care dolari, întrebă Trimmins.

— Dolarii cari trebuie să mi-i dai pentru marfa asta. Patru mii. Haide, plăteşte

— Nu există dolari pe această goeletă, ripostă Trimmins. N'ai de cât să-ţi iei baloturile înapoi. Hei Hank! Adu-le baloturile, strigă Trimmins, şi asvârlă-le în barcă.

— Să-mi iau baloturile înapoi?! strigă

individul. Prin urmare m'ai deranjat de geaba?! Mie să-mi dai banii! urlă el năpustindu-se asupra lui Trimmins urmat de ceilalţi doui găligani cari îl însoţeau.

Dar Trimmins şi Bud le-o luară înainte. Cu câte o lovitură puternică în burtă îi răsturnară şi isbutiră să-i facă inofensivi.

Apoi cu ajutorul lui Bud, care îi ţinea la respect cu revolverul, împinseră pe cei trei indivizi precum şi marinarii beţi, în barca ce aştepta lângă corabie şi îi lăsară în plata Domnului.

Bucuroşi se vede, că au scăpat atât de eftin, bandiţii făcură cale întoarsă.

„Harpa" îşi continuă drumul fără a mai fi urmărită.

— Mă întreb ce conţin cele două baloturi? întrebă Page, puţin mai târziu.

— Nu conţin cumva stupefiante? întrebă Bud.

— Ştiu şi eu? răspunse căpitanul.

— Căpitane, spuse Bud. Pe mine mă frământă chestia asta. Sunt foarte mâhnit să ştiu că avem stupefiante pe bord.

— Care stupefiante?

— Ştiu eu? Poate că baloturile conţin cocaină.

— Da de unde? Cocaina cântăreşte mai greu.

— Cunoşti aşadar greutatea cocainei?

— La dracu! Ce te-a găsit? Parcă ai fi un judecător de instrucţie. La urma urmei, du-te şi vezi ce conţin baloturile. Incredinţează-te singur că am dreptate să fiu liniştit.

Bud se grăbi să desfacă unul din baloturi dar nu găsi într'ânsul decât bucăţi de carton şi de hârtie de împachetat.

— Ei, acum te-ai liniştit? îl întrebă căpitanul, râzând.

— Prin urmare ştiai?

— Desigur. Oamenii aceia erau nişte excroci. Au vrut să-l înşele pe Kelly făcând pe grăbiţii şi trecându-i astfel nişte baloturi fără valoare în schimbul celor patru mii de dolari. Iţi pot spune mai mult încă. Probabil că Kelly trebuia să ia în primire marfa pe care să o treacă altora căci nu cred că lucrează pe cont propriu. Nu este exclus să ne întâlnim

în curând cu oamenii pentru care lucrează

— Și ce vom face atunci?

— Vom vedea.

Căpitanul Trimmins avusese dreptate. Două zile mai târziu, o nouă corabie îi acostă și scena se petrecu aidoma.

De data aceasta, individul care se apropie de „Harpa" însoțit de un singur om îi ceru lui Trimmins pe care îl luă drept Kelly, să-i predea marfa în schimbul unui plic pe care i-l întinse grăbit. Spre stupefacția lui Bud, căpitanul primi plicul și îi predete cele două baloturi, fără nici o discuție iar individul se depărtă în grabă.

— Ce-ai făcut? întrebă Page, după ce barca dispăru în zare.

— Nimic. I-am jucat o festă.

— Și dacă va vedea că a fost înșelat.

— Nu va protesta căci și el m'a înșelat. Ia priviți aici, adăogă Trimmins arătându-le conținutul plicului. In loc de bani, în plic se găseau numai bucăți de ziare tăiate și așezate frumos într'un mic teanc.

Râseră cu toții de această întâmplare și în cele câteva zile până ajunseră în portul Avalon, nu vorbiră decât de ispră-

vile contrabandiştilor cari mişunau prin acele meleaguri şi despre sistemele lor pe cari căpitanul Trimmins, ca vechi marinar, le cunoştea foarte bine.

PARTEA TREIA

CAP. I.

O socoteală greşită

La Avalon, căpitanul, Bud şi Page coborîră spre a se duce în oraş.

Hank rămase şi de data aceasta pe bord, hotărît să nu mai lase să i se joace nici o festă.

In timp ce Bud se îndrepta spre hotel, Page şi căpitanul, cari luaseră cu ei o mostră din chihlibarul cenuşiu se duseră la firma Hanson.

Apoi se reîntoarseră să ia masa îm-

preună cu Bud care îi aştepta în restaurantul hotelului.

După amiază, căpitanul transportă cele treizeci de baloturi la depozitul firmei Hanson şi apoi intră împreună cu Page în cabinetul directorului, un anume Parvis care îi primi foarte bine.

— Luaţi loc, vă rog. Iată şi raportul de expertiză făcut de chimistul nostru, le spuse Parvis întinzându i căpitanului o coală de hârtie. Chihlibarul nu este de prima calitate, susţine chimistul.

— Ce vorbeşti, domnule?

— Eu drept să spun, nu mă pricep şi nu pot decât să tratez afacerea în baza acestui raport.

— După cum rezultă din el, văd că marfa nu valorează decât două sute şi patruzeci de mii de dolari, spuse căpitanul. Mă aşteptam la cinci sute de mii.

— Aceasta este suma pe care vi-o putem oferi, declară Parvis. Este o sumă destul de însemnată.

— Dar eu sunt convins că valorează mai mult.

— In cazul acesta, nu-i nimic de făcut,

declară Parvis. Voiu dispune să vi se aducă pachetele înapoi. Dar nu cred că veţi obţine în altă parte un preţ mai bun. Nu se prea găsesc cumpărători pentru o asemenea cantitate. Firma noastră va opri probabil o parte din marfă dar restul va trebui să-l revândă treptat şi desigur că trebuie să câştigăm şi noi ceva.

Page, care recunoscu imediat dreptatea acestui argument îl convinse pe căpitan să accepte.

— Doriţi să vi se achite suma în numerar sau preferaţi un cec?

— In numerar.

Directorul sună şi imediat le fu adusă dela cassă întreaga sumă de două sute şi patruzeci de mii de dolari în bancnote.

— Voiu semna de primire în numele meu şi al asociatei mele, spuse căpitanul.

— De acord, declară Page.

După ce primiră banii, cei doui îşi luară rămas bun dela director şi plecară spre port.

Acolo, se despărţiră. Page urcă într'o barcă şi reveni pe corabie în timp ce căpitanul Trimmins rămase în oraş.

CAP. II.

Kelly cade în cursă

Page deschise ochii odată cu răsăritul soarelui.

Era odihnită şi fericită. Un singur lucru îi umbrea fericirea: lipsa lui Bud. Îi părea rău că nu se afla cu ea.

Se urcă pe punte.

Cum o văzu, căpitanul îi strigă de departe:

— Bună dimineaţa, Bine că te-ai sculat. Ia priveşte colo.

Page întoarse capul şi spre marea ei surprindere văzu ancorată lângă chei pe „Sarah-Trimmins".

— Ce zici de asta?

— Este corabia dumitale, nu i aşa?

—— Acum mă voiu răfui cu Kelly, spuse căpitanul. Vino Hank!

— Stai. Ce vrei să faci! îl întrebă Page.

— O să-i spintec burta! strigă căpitanul furios.

— Nu te grăbi. Cu răul, n'ai să faci nimic. Mă duc eu...

Căpitanul vru să se opună dar Page îl chemă pe Hank și îi porunci să coboare barca.

Condusă de Hank, Page acostă lângă „Sarah".

Kelly făcu ochii mari când văzu cine îl strigă.

— Vrei să vii încoace? o întrebă el.

— Bucuros, răspunse Page.

Pe punte Page își luă un aer de superioritate și îi spuse:

— Ascultă, d-le Kelly! Nu-ți voiu vorbi nimic despre ceeace i ai făcut căpitanului Trimmins. Am venit să-ți amintesc, că nu i-ai dat căpitanului nici o hârtie care să ateste că este proprietarul „Harpei".

— Dar vasul îi aparține de vreme ce a primit schimbul.

— De acord. Dar n'are cu ce să o dovedească.

— Și vrei să-ți dau un certificat în acest sens?

— Da.

Kelly deveni imediat mai cordial.

— Păi asta se poate aranja foarte ușor, spuse el.

Ceru să i se aducă cerneală şi hârtie şi redactă documentul cerut.

După ce se reîntoarse pe corabie, căpitanul îşi exprimă dorinţa de a eşi în oraş şi Page îl însoţi.

Pe stradă se întâlniră cu Bud.

— Salve! le strigă acesta, vesel de întâlnire. Incotro?

— Am pornit să facem o petrecere, îi explică Trimmins, căci am vândut chihlibarul.

— Să fie într'un ceas bun.

Căpitanul se îndepărtase puţin şi îl văzură uitându-se într'o vitrină încărcată cu sandwichuri.

— Căpitanul vrea să mănânce ceva, îl scuză Page. Suntem în căutarea unui restaurant mai bun.

— Atunci veniţi mai bine la restaurantul hotelului meu. Dar nu mi ai spus cât aţi primit pentru marfă.

Două sute şi patruzeci de mii.

— Aţi văzut că „Sarah" se află în port?

— Da. Am vorbit chiar cu Kelly.

Şi Page îi povesti felul cum lichidase chestiunea.

— Ai pus documentul în siguranţă? întrebă el.

— Da. Se află pe bord.

— Dar unde este căpitanul? exclamă Bud.

Fata întoarse capul dar nu-l mai zări pe căpitan. Trimmins dispăruse şi Page se îngrijoră, căci ştia că Trimmins avea asupra-i partea lui de beneficiu.

— Ştiam că i se va întâmpla ceva, spuse ea. Am presimţit aşa ceva. Are toţi banii asupra lui şi cred că a fost urmărit.

După o oră agreabilă, Bud o reconduse pe fată în port şi se suiră amândoui într'o barcă.

— Vezi corabia de colo? îl întrebă Bud pe barcagiu arătându-i pe „Sarah". Ne conduci la ea.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Page.

— Oh! Numai o scurtă vizită lui Kelly. Ţi-aduci aminte că am făgăduit să-i plătesc o datorie atunci când voiu da ochii cu el?? Cred că acum am această ocazie.

Kelly era pe punte.

— Hallo!, îi strigă Bud. Mă mai cunoşti?

— Desigur, răspunse el. Dumneata ai fost în tovărăşia căpitanului Trimmins.

— Aşa este. Pot veni pe punte?

— Fireşte.

— Nu voiu rămâne decât un minut, îi spuse Bud, fetei şi se sui.

— Eşti un om dat dracului, căpitane, declară Bud când se văzu faţă în faţă cu Kelly. Am nevoie de un om ca d-ta pentru o însărcinare importantă. Am venit să-ţi propun o afacere. Vorbesc serios. „Sarah" îţi aparţine. Câţi bani vrei pe ea?

— Nu sunt dispus să o vând.

— Oh! Ba da. Să venim la chestie. Iată cartea mea de vizită. Acum ştii cine sunt. Dealtfel şi domnişoara Page ţi-a vorbit de mine. Imi poţi fi de folos. Ascultă! Iţi dau pe „Sarah" două mii de dolari, nici o centimă mai mult. Mai doresc ca dumneata cu oamenii dumitale să conduci „Harpa" până la Santa Barbara.

Îți voiu plăti două mii de dolari pentru acest serviciu. Ai înțeles?

Kelly cedă fără altă discuție.

— Și nu uita, mai adaogă Bud înainte de a pleca, că este inutil să încerci să o ștergi între timp. Te-aș urmări și n'ai ajunge departe.

Hank se afla pe punte. Când Page îi povesti despre dispariția căpitanului, el ridică din umeri.

— Avea banii asupra lui? Ei bine, spuse el, cu siguranță că îl vom regăsi mâine când i se va pescui cadavrul.

Bud o luă deoparte pe Page și îi spuse:

— Ascultă, Page, este ceva mai important decât căpitanul Trimmins.

— Ce anume?

— Dumneata.

— Ce vrei să spui?

— Că pentru mine, însemni lumea toată.

— Lasă-mi mâna, îl sfătui Page. Ne vede Hank.

— N'are decât să ne vadă.

Atunci Hank coborî în cală. Page sim i

brațul lui Bud cuprinzându-i mijlocul și nu mai putu rezista.

— Tu ești chihlibarul cenușiu pe care îl doresc acum și pentru totdeauna... Spune-mi Page, vrei?

Inserarea îi găsi pe cei doui îndrăgostiți, cari uitaseră de mâncare, tot pe punte.

In oraș, luminile se aprinseră una după alta.

— S'ar spune că sunt versuri strălucitoare, observă Page.

Bud o aprobă.

— Și când te gândești că toți acești oameni se vor așeza la masă într'o cameră sufocantă fără alt subiect de conversație decât despre thon și tot soiul de alți peștișori. Bine că nu sunt pescar.

— Asta îmi amintește o chestiune pe care am vrut să ți-o pun de mult. Ce ești tu?

— Dumnezeule! Nu știi că sunt inginer?

— Ba da. Știu, dar altceva vreau să te'ntreb: care este sportul tău preferat?

— In materie de joc, educația mea a fost cam neglijată, fetițo: am fost întotdeauna foarte ocupat să-mi câștig exis-

tenta. Când am avut concediu am preferat să călătoresc ca să cunosc lumea.

— Ceeace ai făcut şi acum...

— Şi bine am făcut căci altfel nu te-aşi fi întâlnit, spuse el drăgăstos.

— Priveşte! strigă deodată, Page. Se apropie o barcă şi văd că se îndreaptă direct spre noi.

CAP. III.

Intoarcerea vagabondului

In barcă, alături de barcagiu, şedea căpitanul Trimmins şi părea foarte abătut.

— E beat, spuse Bud.

Dar căpitanul nu era beat deşi recunoscu din capul locului că băuse câteva picături de whisky. Bud îi dădu barcagiului un dolar şi acesta plecă.

— Sunt curăţat până la ultimul dolar, declară căpitanul. Au sburat.

— Vrei să spui, că ai pierdut toţi banii? strigă Bud.

— Până la ultimul gologan, repetă că-

pitanul. Este inutil să mai vorbim despre acest lucru.

— Ai fost furat?

— Furat? Deloc.

— Atunci cum ai pierdut banii?

— La joc.

Şi căpitanul le povesti cum intrase în vorbă cu un individ care îl acostase pe stradă şi cum invitat de el îl urmase intr un club. La început, câştigase o mulţime de parale dar apoi se curăţase.

— Cum arăta individul? întrebă Page. Nu purta favoriţi?

— Nu. Era ras complect. M'a acostat confundându-mă cu altcineva şi aşa ne-am împrietenit, spuse căpitanul naiv. Dar să nu mai vorbim despre asta.

— Ba da, să vorbim, stărui Page. Banii dumitale au sburat. Din fericire însă, mi-ai oferit jumătate din câştig. Mulţumesc lui Dumnezeu că ai avut această fericită inspiraţie. Nu vreau să primesc împărţeala dumitale. Jumătate din suma ce se află la mine îţi aparţine.

— Nu-mi aparţine nimic, protestă căpitanul, roşind. Nu primesc nici un ban.

Dumneata m'ai susținut ca un artilerist. Mi-ai ajutat să plec dela San-Francisco și să găsesc chihlibarul. Fără dumneata, nu l-aș fi găsit niciodată. Este câștigul dumitale bine meritat. Nu face nimic dacă am pierdut banii. Arhipelagul Galapagos nu este încă exploatat. Am explorat odată una din acele insule dar n'am putut continua cercetările din cauza timpului rău. Există acolo aur de un milion de dolari și, avem „*H*arpa" la dispoziție. Cu o mie de dolari, voiu face treabă bună.

— Nu cumva vrei să spui că ai de gând să mergi până acolo cu rabla asta? exclamă Bud.

— Dece nu? Cu două sute de dolari, voiu repara „Harpa", Acolo mă așteaptă o avere și cum am avut dreptate în chestia chihlibarului veți vedea că am dreptate și de data asta.

*

Atunci, se amestecă în vorbă Hank.

— N'ai dreptul să-i storci parale pentru o asemenea nebunie! strigă el. Băuturile tari și jocul de cărți te-au nenorocit. Ai re-

venit fără o para şi n'ai să îndrăzneşti să-i mai sustragi parale...

— Mii de bombe! urlă Trimmins. Cine vrea să-i sustragă marale? Este pur şi simplu vorba de o afacere! Ce te amesteci tu? Cine a pierdut-o pe „Sarah"? Uiţi că tu? Şi mai ai curajul să vorbeşti? Marş la treabă!

Hank bătu în retragere bombănind.

— De data aceasta, Hank s'a trădat, îi spuse Bud fetei. Are o mare slăbiciune pentru tine. Acum bănuiesc şi ce voia să-ţi spună. Se va bucura desigur când va afla că ne vom căsători. Dar dece plângi?

— Nu plâng... râd. Toate astea, Bud... căpitanul, Hank, nava asta beată şi rablagită, toată această aventură... Dar este altceva. Vezi tu... în cursul călătoriei noastre, m'am obişnuit să-i consider pe toţi o singură familie care va trebui să devină şi a ta dacă te vei însura cu mine...

— Ei comedie! Să mă ia dracu dacă primesc să mă însor cu capitanul Trimmins, glumi Bud.

— Nu-ţi cer să faci o asemenea prostie, obiectă Page râzând, dar sunt îngrijată

de viitorul lui. Aş dori să i-l asigur într'un fel pentru ca să fie pus la adăpost de nevoi, ca nici o prostie să nu-l mai poată aduce la sapă de lemn.

— Prin urmare, în loc să te gândeşti la mine, te gândeşti la scumpa dumitale „fa milie"...

— Bud, nu fi supărat. In Anglia n'am lăsat pe nimeni şi pe nimeni nu am afara de tine şi de ei. Aş vrea să fac ceva pentru Trimmins. Nu fi rău...

— Bine, spuse Bud. Voiu încerca să-i asigur o rentă. Dar lasă-mă pe mine să aranjez chestia aşa cum ştiu eu. Te asigur că are să-ţi placă.

CAP. IV.

Planul lui Bud

O jumătate de oră mai târziu, Bud se lăsă condus de Hank cu o barcă, până în port.

— Te rog să rămâi aici şi să mă aştepţi până dimineaţa. Poţi dormi în barcă, îl sfătui el.

Hank, care de când aflase că Bud se va căsători cu Page era fericit căci considera că îi îndrumase pe cei doui tineri pe drumul cel bun, şi acorda lui Bud toată simpatia lui.

— Te voiu aştepta, răspunse el.

Bud avea, în minte un proiect grandios.

Se duse deadreptul la hotel şi se interesă de Thomas Hart, un as al industriei cinematografice despre care ştia că se afla în localitate.

— Cred că a luat masa aici, îi spuse portarul dar nu ştiu dacă nu a 'eşit în oraş. Il cunoaşteţi bine pe d. Hart? Nu v'am văzut niciodată împreună.

— Dacă îl cunosc? Suntem foarte buni prieteni. Am vorbit cu el azi dimineaţă şi mi-a spus că a venit pentru montarea filmului său „Fiica lui Solomon". Mi-a vorbit despre cetatea Ierusalimului pe care a ridicat-o la San-Diego; are acolo patru sute de elefanţi, tigrii şi mai nu ştiu eu ce. Montarea l'a costat până acum cinci sute de mii de dolari. Am să-i propun o afacere.

Portarul trimise un băiat să-l caute pe d. Hart.

— Da, spuse acesta. D. Hart ca şi d. Schenckman concurentul lui, investeşte foarte multe parale când este vorba de un film de mari proporţii pentru care amândoi au o adevărată slăbiciune.

— D. Hart este în fumoar, anunţă băiatul de serviciu. Să-l poftesc aici?

— Nu. Mă duc eu la el, spuse Bud.

— Hallo! Bud! îi strigă Hart, când îl văzu intrând pe uşe. De unde vii aşa târziu?

— Din port?

— Ce naiba ai făcut acolo! Ai fost la pescuit?

— Da de unde! Nu-mi place să-i imit pe alţii.

— Da. Ştiu că eşti un original. In epoca noastră nu există mulţi oameni interesanţi ca tine. Majoritatea se amuză să câştige parale imitându-i pe ceilalţi.

— In privinţa asta, spuse Bud, tu şi Schenckman faceţi excepţie. Şi voi sunteţi nişte originali. Aţi luat-o înaintea multora.

— Oh! Schenckman, nu-i prost. Ultimul

său film o dovedeşte cu prisosinţă. Are câteodată idei geniale. Ideea ultimului său film i-a adus multe parale. Ah! dacă aş fi avut-o eu! Dar n'am avut-o. Păcat!

— E şi el aici, şti?

— Da?

— Mi-a vorbit despre un nou scenariu.

— Ce ţi-a spus.

— Mai nimic. Văd că Avalon progresează. Oraşul ăsta a luat o mare extindere.

— Da, aprobă Hart. Dar ce ţi-a spus Schenckman?

— Despre filmul lui?... Nu mare lucru. A pus ochii pe o veche navă, o rablă de goeletă ce se află ancorată în port.

— Am văzut-o şi eu. Ce-i cu ea?

— Schenckman părea îndrăgostit de rabla aceea. Cred că vrea să o cumpere. Se pare că este o piesă unică.

Hart închise ochii. Părea că rumegă aspectul unei noui afaceri.

— Am observat şi eu nava aceea caraghioasă, spuse el în cele din urmă.

— Aparţine unui tip foarte ciudat: un oarecare căpitan Trimmins un bătrân lup

ce mare. In ultimul timp, nu întâlneşti asemenea tipi, decât foarte rar.

— Ai dreptate. Lumea se schimbă.

— Viaţa a devenit un adevărat cinematograf, declară Bud filozofic. Plec. Am o întâlnire. Poate te mai văd mâine.

— Poate.. Goeleta aceea,„ cum spuneai că se numeşte?

— „Harpa-Irlandei”. La revedere!

Bud părăsi fumoarul şi se informă la hotel Metropol, unde este de găsit d. Schenckman. Află că plecase la clubul Avalon şi merse acolo. Il găsi la o masă împreună cu alţi doui mari industriaşi.

Bud se aşeză la masa lor şi curând se încinse o discuţie despre pescuit.

Schenckman se lăudă că prinsese un peşte de o mărime extraordinară şi se plânse că un prieten pretindea că exagerează atunci când susţine că peştele avea o greutate de şase sute de livre.

— Cunosc pe cineva care nu exagerează niciodată, spuse Bud. Este Hart.

— Hart..

— Da. Este aici. L'am întâlnit azi şi

spunea că se duce să pescuiască dar nu peşte ci., idei.

— Exagerează. Imprumută întotdeauna ideile altora şi are noroc căci găseşte idei bune. Nu-i capabil să pescuiască el însuşi o idee în propriul lui creer.

— Totuşi, se pare că astăzi a pescuit una care îi aparţine. Iţi aminteşti de goeleta aceea pe care ai admirat-o eri?

— Da.

— Hart e încântat de ea. Pretinde că este o piesă antică. Cred că vrea să o cumpere pentru un film.

— N'a spus ce gen de film?

— Nu. Am ghicit numai. Dar cred că acesta nu-i singurul motiv. Se pare că se teme să nu i o sufle altul şi mi-a spus că mâine dimineaţă se duce să trateze cu căpitanul Trimmins proprietarul navei, cumpărarea ei.

— Hart s'a înţeles cu căpitanul?

— Nu încă? Deabia mâine dimineaţă va face cunoştinţă cu el.

— Ii doresc mult noroc... A propos.., cum spuneai că-l cheamă pe căpitanul acela? Are un nume ciudat...

— Trimmins. Dar plec, că mai am o întâlnire. La revedere.

Bud își luă rămas bun dela Schenckman și dela ceilalți și reveni în port.

Hank dormea. Il sculă și porniră din nou spre „Harpa".

Pe punte, Page îi eși în întâmpinare.

— Iată-te, îi spuse ea. Imi pare bine că ai revenit. Eram îngrijată. Unde ai fost?

— Am făcut câteva vizite al căror rezultat îl vei vedea mâine dimineață. Dacă totul va decurge așa cum bănuiesc vei asista la o scenă foarte amuzantă.

Page răse apoi își luă un aer serios.

— După plecarea ta, am avut o convorbire cu Trimmins. Bud, el n'a pierdut banii la joc. După plecarea ta mi-a mărturisit că un individ l'a invitat la băutură și că l'a însoțit dar că n'a jucat.

— Atunci cum a pierdut o sută douăzeci de mii de dolari?

— Mi-a mărturisit totul. S'a lăsat șantajat de către acel Clancy care l'a urmărit încă dela San-Francisco și căpitanul naiv i-a dat toți banii dași sunt convinsă că

este un om cinstit și că nu are nimic să-i reproșeze.

— Tocmai ăștia cad mai repede în cursă. Ce dobitoc. Oameni ca ăștia sunt foarte primejdioși.

— Dar numai pentru ei înșiși, spuse Page.

— Se poate, spuse Bud. In orice caz, am elaborat un mic plan care sper să-i aducă beneficiu. Am de gând să-i restitui pe „Sarah". Kelly o va vinde pentru două mii de dolari și dacă reușesc, mâine voiu găsi și mijloacele de asigurare a unei rente. I-ai explicat ce are de făcut în chestia despre care ți-am vorbit la plecare?

Fata clătină afirmativ din cap.

— Atunci sărută-mă și mă voiu duce apoi să mă întind într'un hamac. Vreau să mă odihnesc câteva ceasuri.

Fără multă vorbă, Bud o strânse în brațe și o sărută. Apoi se despărțiră.

CAP. V.

O vânzare la licitație

A doua zi de dimineață, Bud se deșteptă trezit de zgomotul produs de pompa pe care Hank o manevra de zor.

Bud îl rugă să înceteze.

— Dece? întrebă Hank. Ce s'a mai întâmplat?

— Nimic, răspunse Bud, dar cine vrea să vândă o casă nu anunță că prin acoperișul găurit pătrunde ploaia.

— Nu pricep. Cine vrea să vândă o casă?

— Nimeni: este o simplă metaforă. Nu-ți mai bate capul cu asta, Hank. Dacă vrei să-mi faci o plăcere, renunță deocamdată la pompă. E multă apă în cală?

— Nu.

— Atunci e în regulă.

Hank plecă să-și vadă de treabă și mai târziu apăru și Page.

— Nu știu dece, dar am impresia că dacă cei doui cumpărători nu vor veni până la prânz nu vor mai veni deloc și că, dacă vor veni de dimineață vom obține un preț bun, spuse Bud.

— Și dacă nu vine decât unul dintre ei?

— N'am avea acelaș succes.

— Dacă reușești, va fi pentru mine o mare satisfacție. Știi că n'au vrut să mă primească la Hollywood.

— Slavă Domnului! exclamă Bud cu ardoare. Au făcut foarte bine că nu te au primit... Unde e căpitanul?

— Cred că mai doarme.

— Ai lămurit eri lucrarile cu el?

— Fireşte. Dar iată că se apropie o barcă.

— Ah! Iată-l pe unul dintre cumpărători!

Era Hart Thomas, magnatul industriei filmului.

— Hallo! Domnişoară, strigă el. Căpitanul Thomson este pe bord?

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta. Poate doriţi să vorbiţi cu căpitanul Trimmins?

— Mi-e indiferent. Doresc să vorbesc cu proprietarul acestei nave.

— Eu sunt! strigă Trimmins care apăruse între timp. Veniţi pe punte.

Hart acceptă invitaţia.

— Mi s'a spus că nava aceasta aparţine unui prieten pe care îl cheamă Thomson şi am venit să văd dacă nu vrea să o vândă. Poate o cumpăr.

— Nava este a mea, dar nu-i de vânzare.

— Poate să ne înțelegem, totuși. Cât ceri pe ea?

— Dumneata cât oferi?

— Dat fiind starea în care se află, ofer patru mii de dolari.

— Nu, n'o vând.

— Patru mii: ai? Ce spui? Patru mii de dolari e o sumă frumușică. Am nevoe de goeleta dumitale pentru un scop anumit. Nu te vei mai întâlni cu un asemenea chilipir.

— N'o vând nici pentru cinci mii, spuse căpitanul.

— Nu mai spune! Gândește-te bine căpitane! Un asemenea preț, nu vei obține pe ea niciodată.

— Repet că n'o vând nici pentru cinci mii.

— Atunci cât?

— Nu știu. Nu intenționez s'o vând. Trebuie să mi se ofere o sumă mare ca să mă tenteze.

— Voiu fi sincer cu dumneata. Nu am nevoie de navă imediat dar sunt cinemato-

grafist și poate mă voiu folosi de ea cândva. Ca să terminăm odată, iată: iți ofer un cec de șase mii de dolari. Acesta este ultimul meu cuvânt. Haide, bate palma!

— Nu primi, șopti Page căpitanului.

In aceeași clipă apăru și Schenckman, rivalul întru glorie a lui Hart, care strigă de departe căpitanului:

— Așteaptă puțin, căpitane! Ai vândut nava?

— Nu! strigă Trimmins. Pentru cei șase mii de dolari cari mi se oferă, nici nu mă gândesc să o vând.

— Perfect, spuse Schenckman apropiindu-se. Ți-aduci aminte Hart de diligența aceea veche pe care mi-ai suflat-o. Acum e rândul meu.

— Adevărat? spuse Hart, înfruntându-l Căpitane, ofer șapte mii de dolari.

— Opt, strigă Schenckman.

— Zece.

— Cincisprezece.

Cei doui regi ai cinematografiei păreau doui cocoși înfuriați cari se băteau pentru o găină.

— Douăzeci, strigă Hart.

— Douăzecișicinci, lansă Schenckman râzând de furia lui Hart.

— Ce faci aici? strigă Lumsby unul din prietenii lui Schenckman care trecând pe acolo cu o barcă cu care mergea la pescuit îl văzuse agitându-se și se urcase nepoftit pe puntea „Harpei".

— Cumpăr o navă, îi răspunse Schenckman.

— N'o va avea, strigă Hart îndârjit. Treizeci de mii de dolari bătuți pe muche, căpitane. Ești mulțumit?

Dar Schenckman nu se lăsă.

— Treizecișidouă de mii, oferi el.

— Ascultă Schenckman, îi spuse Hart în aparență mai liniștit. M'am angajat în această afacere și nu vei reuși să mi-o sufli. Renunță la ea. Sunt în stare să pun la bătaie pentru treaba asta Banca Californiei împreună cu First National.

Dar Schenckman nu păru convins să renunțe.

— Patruzecidemii, oferi el calm.

— Cincizecidemii, urlă Hart. Cincizeci de mii pentru rabla dumitale căpitane.

Cincizecidemii de dolari, repetă el triumfător. Incearcă de oferă mai mult dacă îţi dă mâna, îi strigă el lui Scheckman, sfidându-l.

— Cincizecişiuna de mii, spuse acesta sacadând fiecare cuvânt.

— Du-mă înapoi în port, îi strigă Hart, barcagiului. Cincizecişiunademii de dolari pentru ciubota asta putredă? Eşti complect nebun! Am s'o spun lumii întregi, urlă el şi coborî în barcă.

Căpitanul şi Page, asistaseră la toată această scenă năuciţi. Păreau că visează.

— Ei bine, căpitane, spuse Scheckman când Hart nu-l mai putea auzi, acum când această comedie s'a sfârşit, să vorbim serios. Iţi dau cinci mii de dolari pentru rabla dumitale. Nici un cent mai mult.

Atunci interveni Page.

— D. Hart a oferit cincizecidemii. strigă ea.

— Da. Pentrucă am licitat. Dar eu n'am licitat în mod serios: nu există nici un contract între noi. Am spus numai care este cifra ce sunt dispus să o plătesc în acel moment.

— Ceeace spui dumneata este absurd, declară Page. D. Hart avea carnetul de cecuri în mână și a vrut să achite suma imediat. Ceeace faci dumneata nu este corect.

In clipa aceea se arătă și Bud care până atunci stătuse ascuns.

— Salve Schenck, îi spuse el.

— Ah! Și tu ești aici? Ce cauți pe vasul ăsta?

— Am dormit aici în noaptea asta. Licitația voastră m'a trezit din somn. Cred că domnișoara are dreptate; în orice caz domnișoară, îl putem rechema pe d. Hart. Lumsby, vrei să te duci după el?

Așteaptă puțin! strigă Schenckman. Surprins asupra faptului tocmai în clipa când voia să comită o incorectitudine, Schenckman își dete imediat seama de consecințele pe cari le-ar putea avea asupra afacerilor lui divulgarea în public a acestei tentative.

— Am glumit. Nu sunt eu omul care să mă zgârcesc pentru câteva zecidemii de dolari. Iți voiu semna cecul, căpitane!

— N'am de adăogat decât un singur

cuvânt, spuse Trimmins, ca şi cum ar fi repetat o lecţie pe dinafară: vânzând „Harpa", pun o singură condiţie aceea de a şti că prietenul meu căpitanul Kelly şi echipajul lui o vor readuce la Santa-Barbara.

— S'o ducă şi dracului, răspunse Schenckman, numai să mi-o păstreze în bună stare căci am de gând să mă folosesc de ea. Ziariştii vor face ochi mari după masă când îi voiu convoca. Acum, vino, căpitane în port şi adu hârtiile, pentruca avocatul meu să facă formalităţile de vânzare. Bud, încă nu m'ai recomandat domnişoarei...

— Afacerea asta mi se pare o nebunie, spuse Lumsby...

— Desigur, îi răspunse Bud. Dar Schenckman este un mare talent şi cu siguranţă că va recolta un beneficiu de cel puţin suta la sută de pe urma ei.

CAP VI.

Ultima răfuială

După ce Schenckman inspectă nava pe care o cumpărase căci nu făcea nici odată

lucrurile pe jumătate, lăsară „Harpa” în paza barcagiului şi Schenckman, Bud, Page, căpitanul Trimmins şi Hank se urcară în barcă spre a se duce în port.

Cu toţii formau un echipaj destul de bizar dar Schenckman nu se sinchisi deloc.

Cu cât era mai bizar cu atât mai bine. Totul pentru afacerile lui depindea de o bună publicitate şi ea se putea obţine mai ales prin extravaganţe.

Mai înainte de a merge la masă, Schenckman dete câteva telefoane.

In primul rând, dădu ordin directorului întreprinderilor sale din Los Angeles să asigure nava pentru o sumă fabuloasă, apoi invită pe un avocat să vină spre a face ofrmele de vânzare şi, în cele din urmă, telefonă să i se trimită de urgenţă pe şeful serviciului său de publicitate.

Masa decurse în perfectă ordine. Invitaţi de Schenckman, căpitanul Trimmins şi prietenii lui petrecură câteva ceasuri agreabile.

Avocatul Robertson examină documentul lui Kelly, îl găsi în regulă, redactă un act de vânzare pe care căpitanul Trimmins îl semnă împreună cu Bud care figură

ca martor la vânzare, şi primi cecul

— Cred că nu mai avem nimic de făcut aici, constată Schenckman. Spui că ai pe cineva care să poată duce nava până la Santa-Barbara: cel mai bun lucru ar fi să plece imediat.

— Mă voiu ocupa eu de asta, promise Bud. Ii voiu încredinţa nava unui anume Kelly; am o obligaţie faţă de el. Cred că ai asigurat vasul pentru o sumă îndestulătoare?

— Fireşte. Dar sper că drumul va decurge în ordine. Este vreme frumoasă şi nimic nu se poate întâmpla.

— Cine ştie?

După zece minute, Schenckman şi avocatul său se despărţiră de ceilalţi cari rămaseră singuri.

— Şi-acum căpitane, am să-ţi spun ceva, i se adresă Bud lui Trimmins. Te-am făcut să vinzi rabla pentru cincizecişiunu de mii de dolari. Ce zici de asta?

— Nu zic nimic. Incă nu m'am dumirit. Cincizecişiunu de mii de dolari nu mi

pare un preț normal. Asta e tot ce am de spus.

— Ai dreptate. Nu este normal însă numai în aparență. I-am pus față în față pe cei doui regi ai cinematografiei și ai văzut ce rezultat am obținut. Totuși, vânzarea aceasta nu ar fi fost posibilă dacă Page nu ți-ar fi procurat un act de vânzare din partea lui Kelly prin care s ădovedeşti că „Harpa" îți aparține. Pricepi?

— Da. Cred că mizerabilul mi ar fi pus bețe în roate.

— Desigur. Dar Page a mai făcut și alte lucruri pentru dumneata. Tot ei i se datorește că am avut ideea de a organiza întâlnirea celor doui cinematografiști precum tot ei, că ai putut pleca și descoperi chihlibarul cenușiu.

— Recunosc.

— Atunci cred că drept este ca ea să să capete jumătate din beneficiu.

— Firește, se amestecă și Hank.

— Fă-mi plăcerea și taci din gură, îl apostrofă căpitanul pe nepot. Chestia asta nu te privește.

Apoi i se adresă lui Bud:

— Tocmai aveam de gând să propun acest lucru şi fără intervenţia acestui animal, declară căpitanul. Jumătate îi aparţine asociatei mele.

— Nu! Nu! protestă Page.

— Ba da, insistă căpitanul. Este dreptul dumitale. Cum vom încasa cecul vei primi jumătate din sumă, fără nici o discuţie. Să nu te opui dacă nu vrei să mă supar.

— Mai este ceva, strigă Bud. Eri, l-am convins pe Kelly să-mi vândă pe „Sarah Trimmins" pentru două mii de dolari din banii luaţi pe chihlibar. Page mi-a pus la dispoziţie această sumă şi mă voiu duce imediat să iau corabia în primire şi să-l trimit pe Kelly să se instaleze pe „Harpa" pe care trebue să o conducă la Santa-Barbara. Page şi cu mine îţi dăruim corabia dacă vrei să ne dăruieşti viitorul dumitale.

— Să va dăruiesc ce?

— Uite despre ce este vorba, căpitane. Nu vreau să te jignesc dar lumea este plină de pungaşi de cari dumneata ai dovedit că nu ştii să te aperi. Vom cumpăra în numele dumitale rente de Stat şi

dumneata vei încasa veniturile căci trebue să-ţi declar că nu eşti un om' căruia i se poate încredinţa o avere.

— Pe legea mea! strigă căpitanul, ai dreptate.

Supus, Trimmins scoase cecul din buzunar şi i-l predete cu indiferenţă ca pe o hârtie fără valoare.

— Un singur lucru nu înţeleg, spuse el apoi. Dece vrei să încredinţezi „Harpa" lui Kelly şi echipajului lui spre a o conduce la Santa-Barbara?

— Cum? exclamă Bud. Nu te-ai gândit că traficanţii de stupefiante n'aşteaptă de cât sosirea „Harpei" spre a-l lua de guler pe patronul ei şi a se răzbuna pentru farsa ce le-am jucat-o furnizându-le nişte baloturi fără valoare?? Puţin importă că şi ei ne-au plătit cu hârtie de ziar în loc de dolari. Ei ştiu că „Harpa" se află aici şi n'aşteaptă decât s'o întâlnească la întoarcere. Kelly merită o mică chelfăneală drept pedeapsă pentru purtarea lui faţă de noi şi o va avea.

Căpitanul râse cu hohote. Niciodată

Page nu-l văzuse atât de vesel şi veselia lui îi cuprinse şi pe ceilalţi.

In după amiaza aceleaşi zile, la ora ceaiului, Bud se întâlni cu Page pe terasa hotelului unde îşi dăduseră întâlnire.

Bud părea puţin exaltat.

— Page, îi spuse el. Kelly şi strălucitul lui echipaj au pornit la drum. Dreptatea este deacum în mâinile traficanţilor de stupefiante. Sper că nu-l vor ucide dar cred ca o bătaie cu moartea tot o să capete. N'aşi vrea să fiu în locul lui. Dar mai am să-ţi comunic o veste care o să te bucure: îţi aminteşti de tipul acela cu favoriţi?

— Clancy?

— Un individ palid şi cu favoriţi.

— El e.

— Ei bine, trebue să-l cunoască pe Kelly căci atunci când m'am dus să vorbesc cu prietenul nostru l-am găsit stând de vorbă cu Kelly care s'a angajat să-l ducă la Santa-Barbara şi în cele din urmă a plecat şi el pe bordul „Harpei". Va împărtăşi soarta lui Kelly.

— Dar poate că nu era Clancy?

— Să nădăjduim că da.

— Mai bine să-l lăsăm în plata Domnului și să vorbim despre oameni mai simpatici: vreau să-ți vorbesc despre Hank. Ar trebui să îți amintești că într'o zi a vrut să-mi vorbească despre mine dar n'a putut din pricina căpitanului...

— Te-a cerut de nevastă? întrebă Bud cu o mutră comică.

— Dacă vorbești prostii, nu-ți mai spun nimic.

— Iacă, sunt cuminte, dar spune-mi.

— M'a întrebat dacă m'am gândit vreodată serios la mântuirea sufletului meu. Nu râde, Bud. Vorbea foarte serios.

— Și tu ce i-ai răspuns?

— N'are importanță ce i-am răspuns... nici nu-mi mai amintesc bine. însă ar trebui să mă supăr pe tine dragul meu, pentru că râzi de el... ai merita să mă supăr, dar nu pot. Nu mă voiu mai supăra pe tine, niciodată.

— Nici eu pe tine, răspunse Bud.

— FINE —

Buc. 5 August 1941

A. C. B.

La ... ptembrie

în COLECȚIA DE 15 LEI
va apare un roman
senzațional

DON X.. Fiul lui Zorro

de Douglas Fairbanks

va constitui o lectură
palpitantă, o carte de
mare succes.

Nu uitați deci să cereți,
la 5 Septembrie

DON X.. Fiul lui Zorro

de Douglas Fairbanks

Timbrul C. S. se găsește pe ultima pagină.